SINIMUSTA

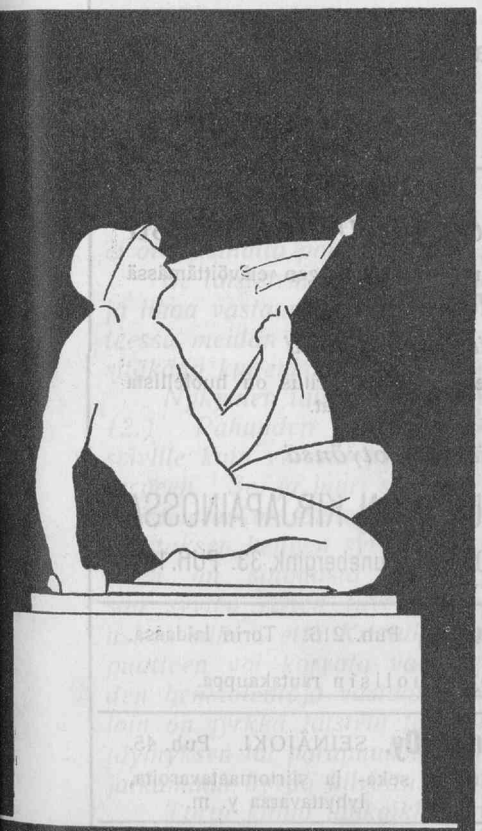

„SINIS VELJENI, KUN MINÄ KUOLEN, MINÄ HEILUTAN TAPPARAA....!"

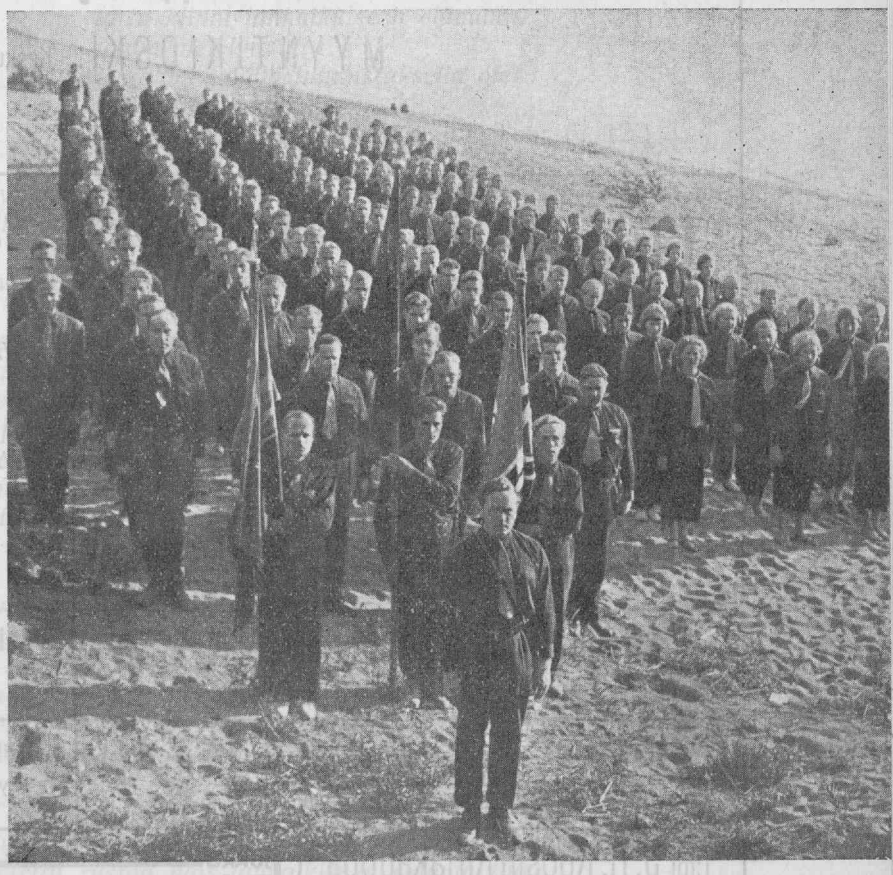

SM:n Kuortaneen johtajakurssit

N:o 15 Heinäkuun 26 p:nä 1935

Sinimustien kauppa!

I K L:n

karhumerkkisten ja sinimustien tavaroitten jokapäiväisellä käytöllä levitämme aatetta! Tulitikkuja, savukkeita, kahvia 12 mk. 1/4 kg. ja 9 mk. 1/4 kg., lyijykyniä, kynänvarsia, olkaimia, nenäliinoja, laulukirjoja y. m.

I K L:n Kauppa Oy. Mikonkatu 15 A. Puhelin 20306, 26 404.

MYYNTIKIOSKI: Keskuskatu 7 (Mustassa Karhussa.)

Hotelli Seurahuone
SEINÄJOKI.

Ainoa mannermainen hotelli Pohjois-Suomessa

Ensiluokkainen keittiö.

Soittoa ja tanssia joka ilta.

Sinimusta teettää painotyönsä

sinimustan hengen elävöittämässä kirjapainossa.

Sinimusta teettää painotyönsä

siellä, missä suoritus on huolellista ja hinnat huokeat.

Sinimusta teettää painotyönsä

UUSIMAAN KIRJAPAINOSSA

PORVOO. Runebergink. 33. PUH. 127.

Asianajotoimisto Seinäjoella Hovioik. ausk. Mikko Jaskari

Kauppias Mikko Laurilan talossa.

Seinäjoen Rautakauppa, Puh. 216. Torin laidassa.

Maakunnan monipuolisin rautakauppa.

Vaatturi T. LAAJANEN

SEINÄJOKI, Jerikontie 7. Puh. 208.

Siviili- ja sotilaspuk. ensiluokkaisesti. Hinnat kohtuulliset.

Rautatieläisten Kauppa Oy. SEINÄJOKI. Puh. 45.

Täydellinen varasto ruoka-, seka- ja siirtomaatavaroita, lyhyttavaraa y. m.

T:mi J. H. Roosin Kirjakauppa

ILMAJOKI Puh. 61

Kanervo & Kosola, Lapua. Puh. 162.

Suositt. *ruokatavarakauppaamme* ja *makkaratehtaamme* valmisteita.

JUKKA KUUSISTO suomalainen Taidevalokuvaamo

HELSINGISSÄ Unionink 45. Puh. 22173

M. Jokiniemi.

PARTURILIIKE

Seinäjoki, Kouluk. 2. Puh. 9.

Hakalan Rautakauppa Seinäjoki Puh.

Urheiluvälineitä varastossa.

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 15 — 26. 7. 1935

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO J. VIRKKUNEN, toimitussihteeri
Auki 11—15. Puhelin 20306 ja taloudenhoitaja

Taistele!

»Taistele uskon jalo taistelu,
tartu kiinni iankaikkiseen elämään,
johon olet kutsuttu
ja johon jalolla tunnustuksella olet
tunnustautunut
monen todistajan edessä.». (1 Tim. 6: 12.)

Nuori sinimusta taistelutoveri! Olet tehnyt hyvän tunnustuksen lupautuessasi antamaan kaikkesi tämän maan ja kansan puolesta. Olet siten valinnut taistelijan osan elämässäsi. Se osa on hyvä. Sitä ei oteta sinulta pois, ellet itse sitä pois heitä.

Se taistelemisen taito, jota tarvitset, olisi verrattain helppo saavuttaa, jos taistelua olisi käytävä verta ja lihaa vastaan. Siinä urhoollinen mies saisi aina varmasti jonkun vastustajan kukistetuksi. Siinä suhteessa meidän vihreätakkisten taistelu aikanaan oliyksinkertaisempaa kuin tämä nykyinen taistelu. Eikä sitäkään kuitenkaan käyty ilman eräänlaista uskoa. »Me jääkärit uskoimme yhä».

Nykyinen taistelu on selvemmin kuin ennen taistelua pahuuden henkiolentoja vastaan. (Efes. 6: 12.) Pahuuden henkiolentojen asemapaikkoja ja niiden kavalia suunnitelmia ei ole yhtä helppo saada selville kuin verestä ja lihasta tehdyn vihollisen asemia. Siis tarkka valvonta ja aina uusi kehoitus on tarpeen. Se, ja juuri se, joka on tunnustautunut tähän hyvään taisteluun, tarvitsee uudelleen kehoitusta: Taistele uskon taistelu! Se on jalo. Jos sinulta puuttuu usko, on taistelu toivoton. Juuri uskon puute, Kristuksen hengen sytyttämän uskon puute on liian ammottavana tyhjyytenä vallalla meidän päivinämme. Siksi on sinimusta nuoriso noussut uskon taisteluun tätä ammottavaa tyhjyyttä vastaan. Kansan syvien rivien täytyy saada nähdä uskon voittavan, siltä ei saa riistää sen kallista aarretta, sen uskoa siihen, että Kristuksen Henki on voiman Henki eikä pelkuruuden. Nykyään vallalla olevan uskon puutteen voi korvata vain sellainen nouseva nuoriso, joka on itse taistellut uskon jalon taistelun pahuuden henkiolentoja vastaan. Nämä henkiolennot voivat asettua asemiin nuoren omaan sydämeenkin. Silloin on jyrkkä taistelu tarpeen. Kun silloin iskee vihollista, sattuu isku omaan itseenkin jonkun kieltäymyksen tai parannuksenteon muodossa, mutta se karaisee taistelijaa ja tekee hänet kelvollisemmaksi jatkamaan hyvää kilvoitustaan.

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään! — Täällä on jo suurin voimin tartuttu kiinni tähän katoavaan elämään, ja sen olemattomia ihanuuksia on Suomenkansaraukalle materialismin ja muiden »tieteellisten» järjestelmien avulla vilauteltu. Samalla on koetettu riistää pois iankaikkisen elämän toivo.

Nyt sinimusta nuoriso! Tartu kiinni iankaikkiseen elämään. Olet siihen tunnustautunut. Julista sitä Suomen kansalle. Kansamme ottaa vastaan sen julistuksen herkemmin kuin luuletkaan. Kansaraukaltamme on paljon riistetty pois. Jos tahdot jotakin kansallesi antaa, niin tartu itse kiinni iankaikkiseen elämään — ja sinulla on oleva sille antamista. Taistele uskon jalo taistelu, niin sinä olet kansallesikin voittava jalon voiton!

Kalervo Kurkiala.

Isänmaa ja nainen.

Leila Turtiainen.

Kansamme kirjava historia on vaatinut Suomen naistenkin kerta kerran jälkeen astumaan miehien rinnalla puoltamaan omassa asemassaan Isänmaamme kalleimpia arvoja silloin, kun itäisen vainolaisen raakalaislaumat ovat syöksyneet suomalaiselle asuma-alueelle murhaten ja hävittäen. Miestä on kutsunut sisäinen velvoitus rinta rinnan taistelemaan yössä ja pakkasessa Isänmaan puolesta viimeiseen mieheen asti, ja sodan loputtua ovat toiset kunniallisesti taisteltuaan saaneet palata kotikonnuilleen muokkaamaan ja viljelemään peltojaan, mutta toiset ovat rohkeasti kaatuen jääneet punaamaan hurmeisen taistelutantereen kunnon suomalaisen verellä. — Mitä on tehnyt Suomen nainen? — Runoilija kertoo urhoollisista naishahmoista, jotka isänmaallista, kaikkensa uhraavaa intoa hehkuen ovat innoittaen ja siunaavin esirukouksin ajatuksissaan seuranneet milloin isää, poikaa, veljeä tai sulhoa keskelle taistelun melskettä. Sinne on kylmennyt moni uskollinen urho hyiseen yöhön, mutta kotilieden ääressä odottava äiti, sisar tai morsian on kiitollisin mielin joskin kaihoisin sydämin kantanut iloiten kalliin uhrinsa Isänmaan alttarille. Lunnaat ovat olleet useinkin kalliit, mutta sydän on ollut onnellinen saadessaan antaa vaatimattoman kortensa yhteiseen kekoon.

Mutta näiden hahmojen joukosta kohoaa muita ylväämpänä kuva Lotta-Svärdistä, joka uhrautuvaisuudellaan ja rehellisellä oikeudentunnollaan oli saavuttanut soturien suuren kunnioituksen ja ihailun sotakentillä. Urhoollinen nuorukainen saa kuulla rohkaisevan sanan muorin suusta ja parhaat antinsa hän kantaa haavoittuneelle sankarinuorukaiselle, mutta halveksien ja suuttuneena kääntyy pois pelkurista, joka omaa henkeään peläten on paennut taistelun tuoksinasta ja pettänyt halpamaisesti Isänmaansa toivon.

Lotta-Svärd oli naisellinen esikuva, joka vapaussotamme kuohunnassa ja sen loputtua keräsi esimerkkiään seuraamaan suuren joukon Suomen naisia. Nämä olivat jälleen kokeneet sodan kauhuja ja kärsimyksiä, jotka aukaisivat heidän silmänsä huomaamaan, että naistakin kutsuu Isänmaa järjestäytymään määrätietoiseen toimintaan maamme puolustuksen tukemiseksi. Siinä avautuu naiselle ja tytölle laaja työala, jossa hänen tulee suunnata katseensa sen myönteiseen, rakentavaan puoleen, sen korkeiden arvojen suojelemiseen, ja ottaa huolekseen vaalia maanpuolustustyön siveellistä aateluutta. Me nykyajan naiset olemme onnellisia saadessamme aktiivisesti toimia kansamme hyväksi ja tätä oikeutta on siksi jokaisen isänmaallisesti ajattelevan naisen empimättä käytettävä. On vielä paljon niitä, jotka mukavuussyistä eivät ole tulleet liittyneiksi lottiin, mutta mitkään sellaiset syyt eivät saa veltostuttaa velvollisuutemme vaatimusta. Harvoilla on todella sellaisia esteitä, joita ei voi voittaa, kun vain on luja tahto ja tietoinen velvollisuudentunto naisena Isänmaatamme kohtaan. Mutta joka liittyy kenttäharmaaseen rintamaan hänen on silloin myös vapaaehtoisesti sitouduttava uskollisesti toimimaan vähäpätöisemmässäkin työssä, olkoon se vaikkapa vain perunain kuorimista tai astioiden pesua, sillä pieninkin työ on osa suuresta kokonaisuudesta. Lotta-työ on oleva naisten asevelvollisuus, josta tulee muodostua velvoittava omantunnonlaki jokaiselle.

Me elämme aikaa, jolloin isänmaalliset aatteet elävöittävät kansaamme ja lentävät säkeninä mökistä mökkiin julistaen uutta elämänkatsomusta. Ne ryntäävät, ne valtaavat ja ne tulevat voittamaan kerran, mutta vielä on katkeraa vastustusta niiden keskuudessa, jotka yhä sokeina kulkevat itäisen Iivanan talutusnuorassa ja yrittävät häväisten ja pilkaten levittää slaavilaista saastaa kansamme keskuuteen ja vihaa korkeimpia elämänarvojamme, uskontoa, kotia ja Isänmaata kohtaan. — Mitä voimme me naisina tehdä auttaaksemme kansaamme näkemään uuden huomenen kajastuksen? Ennenkaikkea on meidän kasvatettava itsessämme uupumatonta isänmaallista mieltä, joka on valmis joka hetki jättämään omat touhut ja astumaan paikallemme vartiopalvelukseen kun tarvitaan. Uskonto, koti ja Isänmaa: näihin iskusanoihin punoutukoon sellainen voima, että niitä palvellessamme emme ajattele omaa etuamme vaan rehellisin sydämin teemme vakaumuksellista työtä vastustuksesta huolimatta.

Sinimustien leiritunnus:

Taistele kunnes voitat.

Uusi nuoriso viettää juhannustaan.

Vakavana on kaikunut sinimustien julistus, parituhantinen yleisöjoukko seisoo hartaana, paljastetuin päin. Taustalla syttyy valtava kokko, liekit kohoavat yhä korkeammalle ja korkeammalle. Lausutaan hymniä juhannukselle. —Tunnelma on ehyt ja ylevä. — Nuori sm-veli puhuu väkevästi, tuntoja valloittavalla tavalla. Yleisö on liikutettu, — jostain kuuluu hiljaista nyyhkytystä . . . Leiriläiset seisovat neliössä lippusalon ympärillä. Aurinko on jo painunut mailleen, Kangasalan luonto lepää hiljaisena, vain kokko heittää liekkejään ylös avaruuteen. — Lippu laskeutuu hitaasti, sinimustat ja yleisö hyräilevät verkkaisessa tahdissa: »Siniristilippumme . . .» — Tuhannet huulet yhtyvät tavaamaan uuden nuorison juhannusrukousta. Vakavina kaikuvat vielä virren sävelet hiljaiseen kesäyöhön. — Väki poistuu verkkaisesti, sinimustat kääriytyvät *vielä kerran* huopiinsa ja kyynelkarpaloa silmäkulmasta kuivaten vaipuvat he uneen. Vain kokko heittää hehkuvia lieskojaan avaruuteen symbolisoiden sinimustaa uhritulta . . .

*

Kuortaneen johtajakurssi marssii. Hetki on seisty Ruonan taistelupaikalla, kuunneltu puheita, laulettu. Nyt palataan leirille. Maantie pölyää, ilma on näännyttävän kuuma, mutta mustapaitain rivistö marssii kiivaassa tahdissa. Välillä lauluja ja taas

Teltat kohoavat Kuortaneen Aholankankaalle.

Kuortaneen kurssien avajaisista.

kiristyy vauhti yhä lujemmaksi ja lujemmaksi. Poikien silmät palavat, posket hehkuvat innosta, mutta syystä, sillä joukon kärjessä marssii vakavin, ryhdikkäin askelin — SmP. — Monella oli edellisiltä päiviltä jaloissa rakkoja, — sen he myöhemmin tunnustivat, — mutta nyt ei kukaan saa valittaa, nyt ei kukaan saa jäädä jälkeen, ei nääntyä, sillä kärjessä marssi kaikkien ihailema SmP. — Me aavistimme, että kerran voi SM-järjestö lähteä hieman pitemmällekin marssille, eikä silloinkaan kukaan saa valittaa, ei jäädä jälkeen eikä nääntyä. Ja *silloinkin* marssii kärjessä SmP.

*

Kuortaneen johtajakurssi ja tyttöleiri ovat kokoontuneet valatilaisuutta ja yhteistä lipunlaskua varten. Sm-alokkaat seisovat rivissä lippusalon luona, muu kurssi laajassa neliössä ja sen takana satapäinen joukko paikkakuntalaisia. SmP pitää valapuheen: »— SM-joukko on itkevä armeija. Mutta sen kyyneleet eivät ole raukan kyyneleitä: Sm itkee heimokansojen puolesta. — Kun yöllä seisoo telttojen luona, kuulee niistä nyyhkytystä. Mutta kun aamu saa, kun signaali soi, silloin kuivaa sm kyyneleensä ja alottaa *taistelun*.» — Päällikkönsä perästä, vapisevin huulin, tavaavat alokkaat valansa. — »Kuullos pyhä vala . . .» kaikuu voimakkaana. — Lippu laskeutuu, kohta on SM-leirillä taas hiljaista, — vain vartiomies valvoo . . .

Aamu sarastaa itäiseltä taivaalta. Leiri nukkuu. Vartija tuijottaa mietteissään nuotion tuhkaan. — Hiljaisin askelin saapuu joku leirille, kulkee teltalta teltalle, kuuntelee poikien tasaista hengitystä, tähyää järvelle kauan, miettiväisenä. Kääntyy, katoaa taas hämärään. — Niin paljon rakastaa päällikkömme meitä, että hän *yölläkin* haluaa olla keskuudessamme. Päällikkö valvoo silloinkin, kun sm nukkuu.

*

Lopettajaisjuhla on pidetty. Vastatuuleen on smnuoriso huutanut runsaalle kuulijakunnalleen väkevää julistustaan. — Nyt ollaan taas iltanuotion ääressä. SmP lausuu pojille jäähyväisensä. — Liikutus estää vastaamasta puheeseen. — Äkkiä jäntevät kourat tempaavat hänet ilmaan, kahdensadan sinimustan laulaessa »Luo lippujen» kannetaan hänet autoon, joka hitaasti vierii ohi kunniakujan. — Sillä hetkellä olisi Kuortaneen SM-leiri seurannut johtajaansa vaikka tuleen.

*

Leirin virallinen lopettajaistilaisuus. — Leiripäällikkö puhuu. Sm vastaa: »Kuortaneen kurssi ei hajoa. — Joka hetki odottaa se lähtökäskyä!» — Koko yön on nuotio palanut, koko yön on sen äärellä näkyjä nähty Suur-Suomesta. — Nyt on aamu. Auto toisensa jälkeen lähtee liikkeelle vieden mukanaan laulavaa nuorisoa, nuorisoa, jolla on sydämessään valtava palo. He kuljettavat leirin tunnusta yhä edelleen ja edelleen, kunnes jokaiselle sinimustalle on viety viesti: *Laula, kunnes menehdyt!*

Viljo Lius.

Luentojen välillä.

Leirin päätyttyä.

»Luo lippujen» on käsky kuulunut. Se on kutsunut sinimustanuorisoa leiritulien ääreen saamaan uutta intoa, syttymään kahta tulisempaan liekkiin. Se on herättänyt nukkuvat. Se on puhkaissut tiensä jokaisen sinimustan sydämeen. Se on saanut aikaan siellä tuskan ja suuren hädän tämän rakkaan Isänmaan ja koko heimomme puolesta.

Me keräännyimme taas kerran suuren, kalliin ja yhteisen asiamme ympärille. Tiemme yhtyivät Kuortaneen kauniin järven rannalla. Sinne kohosi telttakylä, johon tuo uuden uskon ja järkähtämättömän tahdon nuoriso Suomen joka kolkasta asettui viikoksi yhteisen leirinuotion ääreen.

Me tytöt, jotka tänä kesänä ensimmäistä kertaa olimme mukana, saimme kokea sellaisen elämyksen, joka varmasti on elämämme kaunein. Me tunsimme taistelevamme oikean päämäärän puolesta, meitä kannusti vain yksi ajatus: »Meidän täytyy taistella heimomme vapaaksi, Suomi suureksi.» Iskulaulumme todistivat lujaa varmuutta, uskoa ja innostusta. Sotilaallinen kuri ja järjestys loi jäseniimme terästä, opetti tottelemaan ja antoi mieliin päättäväisyyttä.

Kun sinimustatytöt kokoontuivat leirille, eivät he tulleet sinne huvittelemaan, laiskottelemaan ja maleksimaan joutilaina. Ei, me teimme työtä. Sinne lähti jokainen siinä mielessä, että hän tekee kaiken, minkä voi. Laiskoja ja raukkoja ei leirillämme kärsitä. Tulevaisuuden valtiossa, suuressa valtakunnassa on jokaisen oltava paikallaan, jokaisen tehtävä työnsä, jokaisen toimittava hyödyllisesti. Siellä ei saa olla yhtään kuollutta solua. Siihen meitä nyt jo kasvatetaan.

Kun päivä oli päättymässä, ja hiljainen yö saapui, voimme kiitollisin mielin laskeutua levolle sydän iloisena siitä, että taaskin oli suuri päämäärämme tullut askeleen lähemmäksi. Teltasta telttaan kiiri iltalaulun hiljainen, kiitosta uhkuva sävel. Se toi julki sydänten kiitollisuuden sille Herralle, joka meitä tukee, turvansa ja apunsa meille antaa. Ilman Häntä me emme voi taistella. Ellei meillä olisi varmuutta siitä, että Jumala on kanssamme, niin turhaan me työtä tekisimme. Mutta kun me voimme luottamuksella ristiä kätemme ja rukoilla: »Sinä Kaikkivaltias, Kansojen Kaitsija, anna meille voimaa, uskoa ja roh-

Mestarinyrkkeilijän näkemyksiä.

V. RESCH KERTOO HAVAINTOJAAN NYRKKEILYN MERKITYKSESTÄ KANSAN MORAALISEN KUNNON KOHOTTAJANA.

Uskoisin — ja vahvasti myös — etteivät useimmat tämänkään lehden lukijakunnasta ole kovin ystävällisiä jälempänä esiintyvälle, pinnalle nousseiden urheilulajiemme nuorimmalle vesalle, nyrkkeilylle. Suurin syy, mistä tällainen »epäystävällisyys» johtuu, on kuitenkin laskettava yleisömme asiantuntemattomuuden ja joittenkin nyrkkeilylle epäsuosiollisten »asiantuntijoiden» arvostelujen tilille, jotka ovat kaikkea muuta kuin tutkineet, harrastaneet ja seuranneet nyrkkeilyä ja näillä toimenpiteillä kartuttaneet itselleen vuosien aikana vissin asiantuntemuksen, tähän eniten väittelyä aiheuttaneeseen urheilumuotoon. Meillä Suomessa on — toistaiseksi — nyrkkeilyä arvosteltaessa vaaka painunut useimmiten sellaisten henkilöitten lausunnoille, joilla ei ole muuta hajua nyrkkeilystä kuin ehkä yksi näkemänsä kilpailu. Myönnettäköön, että nyrkkeilyottelussa saattaa joskus mennä mies lattiaan ja nenästä vuotaa vertakin. Mutta tuo veren vuoto näyttää 100 kertaa kauheammalta kuin miltä se todellisuudessa vaikuttaa nyrkkeilyä harrastaneeseen karaistuneeseen fysikkoon. Niin. Haluaisin perustella laajemminkin varsinaista kilpanyrkkeilyä, mutta tällä kerralla ei ole siihen tilaisuutta, sillä tarkoitukseni on selvittää nyrkkeilyn muita tarjoamia seikkoja. Riittäköön, kun mainitsen olevani valmis asiani puolesta väittelemään kenen kanssa tahansa ja rohkenen kehaista (epäurheilijamaistako?) näin etukäteen periväni vastaväittelijästä voiton. En nyrkkeilykintaat käsissä, vaan aivan nykyajan gentlemannien suullisessa kaksintaistelussa. Täytyy olla varma asiastaan, ja me nyrkkeilijäpojat olemmekin.

Arv. lukijani, vaikuttanee ehkä siltä kuin asettaisin itseni sellaiseen itseoikeutetun asiantuntijan asemaan,

Nyrkkeilijä lyö maahan puukkojunkkarin.

jonka sana olisi viimeinen. Ei! Haluan vain tuoda esiin tilastoja, tosikertomuksia — ja näkemyksiä nyrkkeilyn eri aloilta. Riittänee, ja ehkä uskonette kun mainitsen nimet sellaiset kuin esim. Sokrates ja myöhemmin lordit Byron, Burus, kirjailijat Shaw, Kipling, valtiomiehet Lloyd Gorge, Roosewelt y.m. sekä viimeisimmät nyrkkeilyn ystävät Mussolini ja Hitler, jotka puoltavat ja tunnustavat nyrkkeilyn tarjoamat edut ihmisen ruumiin kunnon kehittäjänä. Hitlerin viime syksyinen toimenpide, josta Tukholman Idrottsbladet kirjoitti monen sentin korkuisin kirjaimin, että Saksan kansakouluissa ruvetaan antamaan itsepuolustustaidon oppimiseksi nyrkkeilyopetusta, osoittaa jo selvästi, kuinka suosituksi nyrkkeily on tullut jo Saksassa. Kulttuuriministeriö — vastannee kai meidän opetusministeriötä — on varannut tarkoitukseen jo huomattavia summia. Lehti jatkaa: »Eikö olisi syytä myös Ruotsin kansakoululaisille antaa nyrkkeilyopetusta, ettei teroitetun teräksen (=puukottelu) käyttö vain pääsisi yleistymään.» Ja Ruotsissa on sentään puukon käyttö pientä siihen nähden mitä se on meillä. Kun Ruotsissa esim. tappojen lukumäärä v. 1932 oli noin 30 henkeä osoitti se samaan aikaan *meillä 340 uhria!!*, joista suurin osa oli 18—24 vuotiaita. (Tilasto Tanskassa osoitti 16 henkeä ja Norjassa 26.) Siis — meidän kohdalta mitä julminta tilastoa, sillä tähän eivät sisälly henkiin jääneet pahoinpitelyjen uhrit.

Jo vuosikymmeniä taaksepäin oivalsivat englantilaiset »the noble artin» = jalon taidon, nyrkkeilyn, kohottavan ihmisen koko ruumiin kuntoa tavalla, jota ei toisilla liikunta- ja urheilumuodoilla ole antaa harjoittajalleen. Nim. *Nyrkkeily Nostaa moraalista kuntoa.* Ennenkaikkeahan nyrkkeilyä harrastettiin Englannissakin sen

---

keutta. Taistele kanssamme», saamme olla varmat siitä, että emme sorru, emme kesken katkea. Vaikka meitä pilkataan, meitä vastaan hyökätään ankarasti, on se kaikki tuloksetonta. Niin kauan kuin Herra on kanssamme, on vastustus turha. Kukaan ei voi meitä murskata.

Sinimustasiskot! Olkaamme turvallisella mielellä, meidän politiikkamme on oikea. Me taistelemme Korkeimman suojassa, me taistelemme siniristiliipun alla. Me marssimme puhtain innoin. Meidän rivimme ovat tiiviit, niitä ei mikään mahti saata hajoittaa. *Me voitamme, me voitamme varmasti!*

Sinimustasiskot! Kiitos toveruudestanne, kiitos kaikesta. Älkää antako tulen sammua! Valvokaa! Rukoilkaa!

Lea-Kaarina Alppi.

tarjoaman mitä monipuolisimman liikunnan vuoksi, kasvaen harrastus entisestään, kun havaittiin, että luonteen kasvatuskeinonahan tämä on mitä soveliain miehille, nuorukaisille ja pojanviikareille. Nykyajan Amerikassa, Englannissa ja osittain jo Italiassakin voisi sanoa nyrkkeilyä harrastettavan aivan joka paikassa, armeijassa, eri järjestöissä, yliopistoissa (oppiaineena), kansakouluissa, j.n.e. vanhempien ja opettajiston pistämättä ensinkään — tätä meille niin kauheaksi leikiksi leimattua uutuutta — vastaan. Mutta jos meillä oivallettaisiin ja todella uskottaisiin, että kylvämällä itsepuolustustaitoa kansamme keskuuteen voisimme vähentää erästä ehkä kaikkein raukkamaisinta ja surullisinta (englantilaisittain sanoen pelkurimaisinta, sillä pelkuri aseeseen tarttuu ei oikea miesten mies) tilastoa pienemmäksi, niin eiköhän käsitykset muuttuisi, kun tulokset alkaisivat puhua omasta puolestaan.

Kun meillä sattuu jossain kylän raitilla aivan mitättömästäkin riidasta kehittynyt tappelu, saa se ratkaisunsa useimmiten joko puukolla, puntarilla, kivellä tai seipäällä. »Lyöty lautoihin, lyöjä rautoihin.»

Että kansamme tarttuu niin kovin harkitsemattamasti aseeseen, ajattelematta lainkaan, kuinka tuhoisaksi saattaa hänen toimenpiteensä koitua, johtuu tietenkin lähinnä siitä, ettei meillä laki salli Korkeimmankin hyväksymää toimenpidettä »silmä silmästä, hammas hampaasta», vaikka sen luulisi olevan aivan välttämättömän ja luonnollisenkin rangaistustavan. Mutta onhan totta, ettei kansallemme ole koskaan opetettu varsinaista itsepuolustustaitoa, vaan päinvastoin lauletaan Rannan Järvestä: »Niskasta kiinni ja puukolla selkään», y.m., jotka eivät ole mitenkään ylösrakentavia lauluja. Älkäämme syyttäkö sitten niitä nuorukaisia ja poikia, jos esim. juuri näistäkin syistä sattuu sellaista kuin edellä on kuvailtu. Sensijaan meillä pitäisi kieltää nämä laulut ja keksiä tilalle toisia. Esim. Kuka säveltäisi Reino Hirvisepän tunnetut Suomen nyrkkeilylle omistetut seuraavat säkeet:

Kun meillä muinoin syttyi lieska riidan, suu kirahti ja silmät kipenöi.

Se tiesi herjaajalle tietä viidan ja raudat käsiin, sille joka löi.

Mut aika uus toi tänne opin uuden. Jos sulla nyrkit teräksestä on

voit niillä saavuttaa sä sankaruuden, et aseetonnakaan oo aseeton.

Ei ole sankareita Härmän häjyt, en puukkojunkkareita jumaloi.

Sä raukka oot, ken vihamiestäs väijyt, ja lyöt, kun toinen puolustaa ei voi.

Pois luihu katse siis, ei tarvis veistä. Se kädestäs nyt kauas kirvotkoon.

Mies mielii silmä silmää vasten seistä ja käydä rehelliseen taisteloon.

Siis, isku iskusta, kaks parahasta. Se miehen mitan kyllä punnitsee.

Kun kerta kysymys on oikeasta, sen eestä ilomielin ottelee. Pois nurku hävinneen ja kauas kauna, hän kättä voittajalle tarjotkoon.

Ja selvä, rehellinen selkäsauna vie riitaveljet sulaan sovintoon.

Näitä sanoja, eli yhtä kuin nyrkkeilyä, levittämällä itsepuolustuksena jäisi jokaiselle sitä harrastavalle alitajuntaan nyrkkeilyn kasvattama miehekkyys, feir pley = reilu peli. *Itseluottamus* kasvaa hennoimmassa ja epävarmimmassakin nuorukaisessa. Samoin huomiokyky, nopeus, tilannesilmä, kestävyys, kylmäverisyys, puhumattakaan vartalon täydellisestä hallitsemisesta y.m., jotka ominaisuudet kehittävät harjoittelijan kuntoa aina varpaan kärjestä päänuppiin saakka. Näiden harjoitusten aikana opitaan antamaan arvoa vastustajalle sekä kunnioittamaan tätä. Eikä juolahtaisi hetkeksikään nyrkkeilytaitoisen henkilön mieleen ruveta kaivamaan asetta, jos sattuisi niin, että olosuhteiden pakosta tämän pitäisi puolustautua jossain maantiellä hyökkäävää jätkää vastaan. Jokaisella on oikeus puolustaa itseään ja nyrkkeilyä harrastaneel'a se käy rehellisin keinoin, Luojan antamin asein. Ja näillä aseilla selkäänsä saanut ei voi kantaa kaunaakaan, vaan tyytyy hän tavallisesti siihen mitä on saanut. Mutta jos hänet olisi voitettu epärehellisesti, s.o. jollain aseella, niin varjele itseäsi. Hänen silmänsä kiiluisivat kostonhimoa pitkät ajat.

Kuinka tuollainen »kääntymys» saattaa nyrkkeilyn avulla tapahtua? Se askarruttanee ehkä lukijoitani?

On nim. muistettava, etteivät nyrkkeilyharjoitukset muodostu paljastaan »poksaamiseksi». Tästäpä sukeutuikin mieleeni eräs neuvontamatkani, jonka tein tuonne sisämaahan joku aika takaperin. Harjoituksiin oli saapunut runsaslukuisasti nuoria miehiä, joukossa kylän hulikaaniainesta ja tappelupukareita. Nämä suhtautuivat ensin, mikä ilmiö on muuten havaittavissa melkein jokapaikassa harjoitusten alussa — hieman ylimielisesti varsinaiseen nyrkkeilyopetukseen, kuten koulunyrkkeilyyn, nuoralla hyppelyyn, voimisteluun y.m. Ajattelevat kai tällaiset, että annahan kun päästään siihen itse »pääasiaan» niin sitten on heidän vuoro »loistaa».

Kun harjoituksia on kestänyt joku päivä, havaitsevatkin nämä eri kansanluokista olevat nuorukaiset, että samanlaisia tunareitahan tässä ollaan kaikki tyyni, saattaen tuo heiveröinen, mutta älykäs ja nopea kirjakaupan asiapoika peitota meidät jokaisen, jopa painavamman ja vahvempansakin! Ei, pojat tämähän onkin mukavaa ja yhteishenki ja sopu rajusta leikistä lujittuu. Harjoitusten loputtua luennoidaan vielä lisäksi tämän kaiken fyysillisen kunnon, jota nyt hankitaan, olevan turhaa, ellei vietetä myös säännöllistä elämää. Paheista sellaisista, kuten tupakanpoltosta, alkoholin käytöstä, liikavalvomisesta y.m. y.m. varoitetaan. Sekä kehoitetaan taistelemaan puukkokulttuuria vastaan. Lyhytikäisyydestään ja kaikista vastuksista huolimatta on jo meidänkin maassam-

Matkalla uudessa Saksassa.

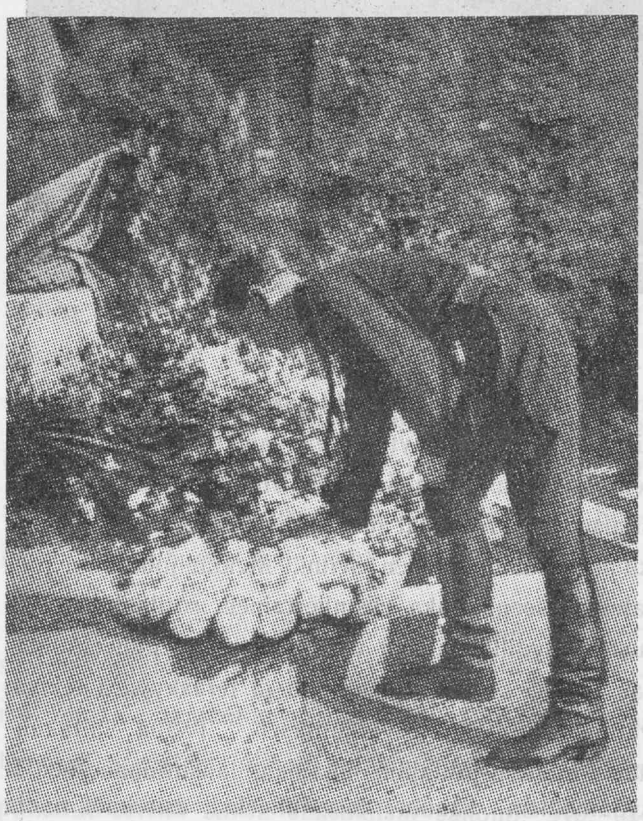

SM:n edustaja laskee seppeleen Horst Wesselin haudalle.

Viime kesänä saapui Suomeen 18 Hitler-Jugendin jäsentä Frankfurt am Mainista tri Reuterin johdolla. Tämän matkan eräänä seurauksena oli ensiksi vilkas kirjeenvaihto ja sitten kutsu saapua Frankfurtiin heidän leirilleen.

Niinpä siis lauantaina kesäkuun 1 pnä seisoi joukko sinimustia Helsingin satamassa laivan lähtöä odotellen. Kun eräät lähtömuodollisuudet oli suoritettu ohjattiin meidät — lastiluukusta alas laivan uumeniin. Ei ole III lk:n matkustajalla liikoja tiloja, mutta onpa maksukin suhteellisen halpa.

Hyvän toverihengen merkiksi lyötiin olemattomat »tittelit» pois ja valittiin täysin epäsotilaallisesti matkaa varten altavastaajat ja sijaiskäskijät. Laivamatka sujui hyvin lauleskellen ja tuttavuuksia solmien. Merikipeitäkään ei ollut kuin 3 kappaletta, joukossa »fyyreri», joka äkkiä tuli hiljaiseksi ja vetäytyi yksinäisyyteen. Kun maanantaiaamuna heräsimme oli jo Saksan rannikko näkyvissä. Kylläpä maisemat olivat toisenlaiset! Kun lähdimme Helsingistä, oli tuskin lehtiä puissa ja kun avaamme silmme onnistuttu nyrkkeilyn avulla vaimentamaan puukotteluintoa, saattaen tämä *käytännöllinen* itsepuolustusmuoto pelastaa kokonaisia kaupunginosiakin puukotteluja tappeluepidemiasta, kuten meilläkin jo löytyy tosiesimerkkejä.

Vaikka siis numerot ja tilastot osoittavat pelkästään hyvää nyrkkeilyn tarjoamista mahdollisuuksista, niin sittenkin meillä johtavissa piireissä vastustetaan nyrkkeilyä ja koululaisille sen oppimista pidetään vallan hirveänä. *Onko vika siinä, ettei meillä osata antaa arvoa käytännölliselle valistukselle?* Eräs kuvaava esimerkki. Samaisella paikkakunnalla, jonka nyrkkeilyharjoituksista juuri edellä mainitsin, oli sattumalta myöskin valtion korkeasti — ainakin minuun verraten — palkkaama valistusohjaaja. Koska minäkin urheilun ja liikuntaharjoitusten ohella olin valistavinani nuorisoa, niin olin tietenkin halukas kuulemaan, mitä tällä oikealla valistusohjaajalla oli sanomista kansalle ja tietenkin eritoten nuorisolle. Hänen »saarnansa» henki oli sama kuin eräät allekirjoittaneen luennot. *Mutta* — missä olivat kuulijat! Kymmenisen ikäloppua mummoa, eräs keski-ikäinen mies (minä). Siinä ne olivat. Nuoriso siis puuttui. Mutta — *ei hätää.* Koko edellisen viikon oli nyrkkeilyneuvoja tankannut 60-päiselle nuorukaisjoukolle jokseenkin samoja asioita kuin mistä valistusohjaaja nyt juuri puhui tehostamalla vain vielä vähän voimakkaammin tätä asiaa teorian rinnalla itse käytännössä. Tulos täytyy myös olla sen mukainen, käytännöllinen, tehokas.

Kun nyt Sinimusta-järjestömme ajaa kaikkia näitä käytännöllisiä aatteita eteenpäin, niin unohtaa ei silloin sovi, että kaikkia tarjolla olevia kokeiltuja keinoja on sovellutettava myöskin edellä mainitsemani tilaston vähentämiseksi. Eikö tätä maata ole vuosisatojen kuluessa rasitettu ainaisilla sodilla ja mieshukalla? Milloin ovat Ruotsin hallitsijat työntäneet suomalaisia miehiä tuhansittain ankarimpaan luotisateeseen uhraamaan henkensä vieraan maan hyväksi, milloin taas ryssä, moninkertaisella ylivoimallaan on tehnyt selvää jälkeä koko Suomen heimosta.

Itse älkäämme enää jatkako samaa latua oman kansamme keskuudessa. Julmat tapot ja pahoinpitelyt on saatava loppumaan. Se on Sinimusta-veljien velvollisuus.

V. RESCH.

mämme, näemme täydessä lehdessä ja kukassa puut ja pensaat.

Tullin läpäisimme ilman muuta, tullimies vain hymyillen löi lappuja matkalaukkujemme kansiin, katsomatta sen enempää.

Kävellessämme Stettinin katuja pisti erikoisesti silmiin autojen kova vauhti ja vastakohtana kookkaiden, hitaasti astuvien hevosten vetämät kuormat sekä lukuisat sikarikaupat ja oluttuvat. Majoituimme Jugendkerbergiin. Näitä »nuorisomajataloja» on kaikkialla Saksassa. Niillä kaikilla on yhteinen johto ja yhteiset, erittäin ankarat säännöt. Niistä saa myös halpaan hintaan erilaisia ruoka-annoksia y.m.

Matkamme jatkuu kohti Berliniä. Junassa kaikuu suomalaisten laulu. Pojat ovat reippaalla mielellä, uumoillaan, kuinka tuossa suuressa kylässä pärjätään. Juna saapuu asemalle. Katselemme ympärillemme löytääksemme vastaanottajamme. Samassa tulee muutama sivilipukuinen herrasmies ja kysyy selvällä suomenkielellä olemmeko sinimustia Suomesta. Tämä itseasiassa luonnollinen kysymys, suomeksi esitettynä, häkellytti niin, että esittelymuodollisuudetkin oli unohtua. Asia selvisi pian. Olimme Berlinissä oloaikamme Reichsjugendführungin vieraina ja olivat he saaneet käsiinsä erään suomalaisen Berlinin Yliopistossa lukevan ylioppilaan meille tulkiksi. Kyllä kaikesta näki, että ne miehet osasivat järjestää asioita ja hoivata vieraita. Kaikki kävi niin vaivattoman näköisesti, että vasta perästäpäin ennätti ihmetellä, kuinka kaikki oli voitu järjestää. Mainitsen vain yhden esimerkin. Olimme katsomassa maailman vilkasliikkeisintä lentokenttää, Tempelhof'ia. Sovimme siellä käynnistä Horst Wesselin haudalla. Kun tulemme hautausmaan portille, on siellä meitä vastassa osasto H. J:n jäseniä sekä sanomalehdistön valokuvaaja. Nuo pojat oli hälytetty sinne sinä aikana, kun me ajamme autolla perille. — Ohjelmaamme kuului vielä käynti Berlinin suurimmassa teatterissa, johon olimme kutsutut, illalliset yksityisten perheiden vieraina sekä käynti Postdamissa. Tämä matka johtui siitä, että valtakunnan nuorisojohtaja Baldur von Schirach oli kut-

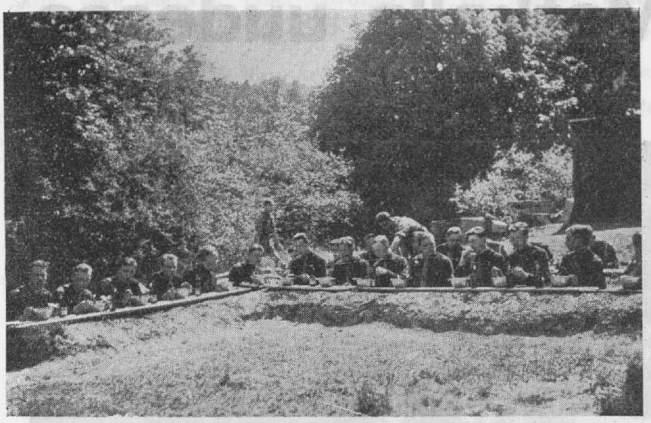

Retkeilijät ruokailulla.

sunut meidät käynnille johtajakoululle. Valitettavasti oli hänen täytynyt lähteä samana päivänä äkkiä lentokoneella Etelä-Saksaan virkamatkalle. Hänen sijaisensa otti meidät juhlallisesti vastaan. Koulu oli komennettu lippuineen riviin. Meidät johdettiin juhlahuoneeseen, jonka yksinkertainen, sotilaallinen kalusto, pöydillä palavat vahakynttilät ja puheenjohtajan edessä oleva järjestölippu ja teräskypärä tekivät valtavan juhlallisen vaikutuksen. Täällä valtakunnan nuoriso-johtajan sijainen, lausuttuaan meidät sydämellisin sanoin tervetulleeksi, esitelmöi niistä vaikutteista, jotka olivat johtaneet järjestön perustamiseen sekä järjestön toiminnasta ja tehtävästä Saksan nuorison kasvattamiseksi kansallissosialistiseen maailmankatsomukseen.

Esitys antoi meille käsityksen niistä valtavista mittasuhteista, joiden puitteissa tätä Saksan yhtenäiseksi ja yksimieliseksi kansaksi kasvattamista suoritetaan sekä johtajien vuorenvarmasta ja palavasta uskosta asiansa oikeuteen.

Tulemme Frankfurtiin. Taas ystävällinen vastaanotto asemalla. Lyhyt sydämellinen tervehdyspuhe ja sitten majapaikkoihin. Olimme Frankfurtissa ollessamme majoitettuina yksityisiin perheisiin, siten tutustuimme omakohtaisesti saksalaisten perheiden elämään.

Ohjelmamme, joka oli saksalaisella perinpohjaisuudella kokoonpantu, oli mitä vaihtelevin. Ensiksi virallinen vastaanotto, jossa kaupunginjohtaja toivotti meidät tervetulleiksi, luoden samalla lyhyen kat-

sauksen sen paikan historiaan, jossa vastaanotto tapahtui. Se oli vanha raatihuone, ja samassa salissa olivat Saksan ruhtinaat 1200 luvulta lähtien valinneet itselleen keisarinsa ja kuninkaansa. Sali on samassa asussa yhä edelleen säilytetty. Mielikuvitus sai siivet, ja kun sitten lähdimme vanhaa kaupunkia katsomaan, oli ihmettelemistä kerrakseen. Jokaiseen taloon sisältyi historiaa. Siellä oli Goethen ja Rotschildin syntymäkoti, siellä oli taloja, jotka ovat periytyneet polvesta polveen v. 1200 lähtien ja joissa samaa suutarin, makkarantekijän tai muuta ammattia yhä edelleen harjoitetaan.

Kiertomatkan jälkeen kaupungilla tuli yllätys. Kolmea meistä haastatellaan yleisradiossa. Meidän siis pitäisi puhua radiossa, meidän jotka emme Suomessa ole puhuneet kuin ehkä ryhmäkokouksessa.

Puhuimme ensin vahalevylle ja illalla asunnossamme, mukavasti nojatuolissa istuen, sitten ihailimme omaa ääntämme. Itserakkauttamme vaimensi toverien arvostelu, olihan eräskin heidän mielestään puhunut selvää savoa saksalaisin sanoin. No, tämähän vain osoitti, että pojat olivat huumorintajuisia ja että reipas henki vallitsi matkalla.

Matka Reinillä oli mitä ihanin. Kuljimme Reinin vartta Bacharach-nimiseen kylpypaikkaan. Saimme ihailla vanhoja ritarilinnoja ja valtavia viiniviljelyksiä. Korkealla vuorella, vanhassa ritarilinnassa, joka nyt on nuorisomajana, vietimme yömme. Suomen lippu liehui ritarilinnan tornissa. V. 1632 valloitti ruotsalainen armeija Bacharachin, kuten erään vanhan ravintolan seinässä oleva taulu ilmoitti. Lieneeköhän siinä armeijassa ollut suomalaisia koska juuri ratsuväki oli tästä mennyt yli Reinin. Mene tiedä, mitä ne hakkapeliitat tekivät. Näinköhän nekin ritarilinnan valleilta katsoivat ympäristöä. Tunnelma oli taas korkealla.

Hitler-Jugend osasto maastossa.

Tulemme Wiesbadeniin. Taas paljon vastaanottajia, lämpimiä kädenpuristuksia, kaupungin vastaanotto, automatkoja ja tietysti käyntejä erilaisilla lähteillä sekä upeassa, aivan uudessa kylpypaikassa. Ja mikä oli seuraus? Pojat vakuuttivat aivan yksimielisesti vielä kerran palaavansa sinne. Monikohan sen tekee?

Tutustuminen Hessen-Nossaun piirin toimistoon.

Se on suuri, palatsimainen rakennus, jossa työskentelee 80 vakinaista ja 15 vapaaehtoista virkailijaa. Jäseniä on piirissä 150,000! Erikoisen mielenkiintoinen oli jäsenkortisto, yksityiskohtaisine tietoineen jäsenistä. Menemme neljäksi päiväksi Hitler-Jugendin leirille. Siellä aika kuluu nopeasti. Seuraamme saksalaisten maastoharjoituksia, uimme ja kärvennämme itseämme auringossa (35° varjossa). Meidän kunniaksemme soitetaan usein 30-vuotissodan marssi. Käymme vielä leiriaikana keramiikkitehtaassa, josta näkyvänä muistona on jokaisella tuhkakuppi. Sitten takaisin kaupunkiin. Ohjelma jatkuu. Käyntejä lukemattomissa paikoissa. Yhden ainoan automatkan aikana sivuutamme 10 kaupunkia! Meidät viedään juhlanäytäntöihin ja I. G. Farbenindustrien tehtaille. Näemme niin paljon ettemme kaikkea kykene oikein sulattamaan.

Koettaa vihdoin lähdön hetki. Hyvissä ajoin

AIKAMME ILMIÖITÄ

Natsismin ja fascismin tuhotulvan keskellä ei oikea valistunut & edistynyt demokraatti meilläkään enää löydä paljoa ilonaihetta. Puserolaki riistää punaisia solmioita ja kiihoituslaki raastaa maailmanrauhan esitaistelijat korkean raadin eteen. Pekuriset saavat virua vankiluolissa ja ohranan koura puristaa viattomien työläisten kurkkua. Synkkä on kansanvallan taivas, ja taantumus uhkaa viimeisiäkin kansalaisvapauksia. Vaan vielä on sana, joka saa jokaisen todellisen demokraatin silmät riemusta säihkymään. Vielä on tunnus, joka nostaa painuneet päät. *Länsimainen* kulttuuri kukoistaa toki vielä lakastumattomana siinä maassa, jossa puhutaan *kunnian ja sankarien kieltä*, ja josta tämä tyhmä ja kovapäinen, sivistymättömien moukkien kansa aina on saanut kaiken sen, mikä sen mongoolien raakalaisuudesta jossain määrin eroittaa. Yhteytemme *Skandinaaviaan* eivät onneksi ole taantumuksenkaan tullen katkenneet, ja niinpä loistaa valo lännestä edelleenkin sieltä päin apua viittoaville, hätäänsä huutaville *Haaksirikkoisille* Tähtitorninvuorella!

Vuosia sitten raahasi täkäläinen porvarillinen luokkaoikeus lähes satakunta työväen vapauden jaloa uranaukaisijaa Pilatuksen eteen ja vieläpä *Turussa*, jossa tosiruotsalainen kulttuuri jo toistasataa vuotta on idän barbaareja vastaan mainehikkaasti puolustautunut. Vaan Svea-äiti ei toki nukkunut! Se lähetti parhaimman poikansa sorrettuja auttamaan. Oikeuden miekalla vyötettynä hän saapui, väkivaltaa uhmaten, ja henkeään pidätellen kuunteli Skandinaavia mitä Kupittaan lähteellä nyt tapahtuisi.

Mutta ristiretki Österlandiin tällä kertaa epäonnistui. Pakanalliset suomalaiset eivät tosin enää valmistaneet hänelle piispa Henrikin kohtaloa. Mutta *kylvyllä* he häntä kuulemma uhkailivat, ja kun virallisen tilaston mukaan tällainen prosessi ei tule edes yhtä kertaa vuodessa jokaisen Svea-äidin lapsen osalle, oli hänen tietenkin kiireellisesti peräydyttävä.

Näin uhmasivat Lallit jälleen tosiruotsalaista sivistystä!

Suomalainen luokkaoikeus, kuten odotettavissa oli, *tuomitsi* työväen vapauden esitaistelijat. *Sadoiksi vuosiksi* vankeuteen, missä raa'at vartijat heitä julmasti kiduttivat. Suuttumuksen myrsky puhkesi yli koko Sveanmaan ja sen länsimaisen kulttuurin jaloimmat edustajat, kirjailijat, taiteilijat, professorit ja papit nostivat jyrisevän vastalauseensa. Ja he kyselivät, eikö edes Sillanpääkään uskalla sanoa *totuutta* tälle barbaarikansalle?

Ei, ei uskaltanut edes Sillanpääkään!

Noista ajoista alkaen on valveutunut länsimainen julkinen mielipide valppaasti seuraillut niitä töitä, joita mongoolilainen pimeyden valta täällä suorittaa. Ja se on pitänyt Eurooppaakin valveilla sitä hirveätä vaaraa vastaan, joka sitä nyt idästä uhkaa. Tänä vuonna siirtyi länsimaisen kulttuurin puolustuslinja lopullisesti ja peruuttamattomasti Tornionjoelle. Jo yrityskin nostaa *moukkain* kieli korkeimman kulttuuriopetuksen valtakieleksi merkitsi tietenkin suomalaisen sivistyksen vararikkoa, jos tuosta sivistyksestä nyt lainkaan saattaa puhua. Ja uusi raja on senjälkeen pidetty maan valioilla miehitettynä.

Sattuipa niin, että Pohjoismaitten *tulevaisuuden toivo* Tanskassa piti suuren kokouksen. Sieltä kuului rohkeita ja miehekkäitä sanoja vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta, jotka jo Euroopan rintamaillakin näyttävät olevan hirveässä vaarassa. Huokasi siihen koko kulttuurilehdistömme, että ah, olisipa meidänkin harhaanjohdettu nuorisomme ollut siellä oppimassa! Vaikka ei nyt ihan tasa-arvoisena, — sillä sellaistahan ei toki voida vaatiakaan — niin kumminkin ehkä ovenpielen istujana, niinkuin moukalle ja talonpojalle sopii.

Tästäkö lienee nyt johtunut, — vai oliko se vain muuten mongooleille ominaista röyhkeyttä? — että pari suomalaista ylioppilaskunnan edustajaa rohkaisi mielensä ja *saapui* Skandinaavian valioitten yhteiseen neuvonpitoon kansanvaltaisessa Tanskassa. He tahtoivat juoda viisauden maljasta ja oppia tuon täällä barbaarimetsässä tuntemattoman, salaperäisen *tasa-arvon.*

Ja se heille opetettiinkin. Kootuin suomen- ja ruotsinruotsalaisin sekä tanskalaisin voimin piirrettiin heille tuo tasa-arvo takamuksiin Suomessakin katseltavaksi.

Länsimainen kulttuuri lähetti yli Tornionjoen sivistystervehdyksensä raakalaisille!

---

olemme asemalla. Saattajia on lukuisasti. Siitäpä näkee, että pojat ovat kunnolla kantaneet leiviskänsä. Useat vakuuttavat tulevansa Suomeen ja lupauksia otetaan, että pian tulisimme takaisin. Juna lähtee, kuusitoista kurkkua huutaa suoraa huutoa kiitollisuutensa merkiksi. Mitkä ovat vaikutelmat uudesta Saksasta? Kuri, järjestys, luottamus johtajiin ja Saksan kansan tulevaisuuteen.

Mukana ollut.

Todellinen skandinaavinen tasa-arvo näet merkitsee, että jos 10 % asukkaista täällä kerran puhuu ruotsia, on sitä myös täällä kunnioitettava *toisena ja täysin tasavertaisena äidinkielenä.*

Ja jos 21 % koko Skandinaavian väestöstä puhuu *suomea*, ei tätä moukkain kieltä toki voida sivistyneessä seurassa edes *teoriassa suvaita.* Sillä se olisi *länsimaisen kulttuurin häväistystä!*

Mutta paljon muutakin on meidän täällä vielä opittava, ennenkuin länsimaitten raja jälleen piirretään Suomenlahdesta Laatokkaan. Vain vuosi takaperin tuomitsi täkäläinen luokkaoikeus taaskin erään *kulttuurisoihdun* kantajan, »*Soihdun*» toimittajan tyrmään, koskapa hän oli rohjennut tätä pimeätä kansaa valistaa. Hän oli sille yrittänyt opettaa, minkä jokainen ruotsalainen matruusikin tietää, että sodan syttyessä on kansainvälisten juutalaisten punainen esikunta tunnustettava *korkeimmaksi oikeusasteeksi,* jonka sanan tieltä pienten kansallisten näkökohtien on väistyttävä. Murheella totesivat Sveanmaan valot, että vapaa ja rohkea sana oli Suomessa näin vainottu. Miehekkäästi he kuitenkin tämän kerran vaikenivat. Ei yksikään valitus päässyt heidän sankarihuuliltaan.

Tuskan sydäntä raadellessa he Tornionjoen rajan takaa myötätunnolla seurailivat vapauden ja valistuksen epätoivoista kamppailua menetetyllä vartiopaikalla. Ja katso, jopa annettiin länsimaiselle kulttuurille mongoolimaassa toinenkin, kirvelevä isku. *Soihtu lakkautettiin!* Valo sammutettiin suomalaisten pakanoitten keskeltä!

Vieläpä annettiin sakkoja sen tulenkantajille *uskontoa ja kirkkoa tarkoituksellisesti halventavista lausumista!*

Vaan pisarasta se maljakin ylitse vuotaa, ja vihdoin on Sveanmaassa nousemassa se taistelu, joka sivistyneelle maailmalle selvästi osoittaa *missä* se raja railona aukeaa. Sana on jo lennätetty länsimaisen valistuksen täkäläiseen pää-esikuntaan, että *apujoukot marssivat!* Sivistynyt Ruotsi on mobilisoinut valionsa ja katso, ne ovat jo täällä! Ja ensimmäinen voitonsanoma on jo Siltasaarelta julistettu:

»Ne tuomiot, jotka korkein oikeus on äskettäin antanut n.s. Soihdun painokannejutussa, ovat herättäneet Ruotsissa suurta huomiota. Niinpä on äskettäin saapunut Tukholmasta *melkoinen rahalähetys*, joka on tarkoitettu käytettäväksi oikeuden tuomitsemain *sakkojen* maksamiseen. Rahamäärä on koottu yksityisistä lahjoista, joita on saapunut eri tahoilta. Lahjoituksia eivät ole tehneet vain ruotsalaiset sosialistit, vaan niitä on saapunut sangen paljon myös porvarillisilta henkilöiltä.»

Ja niitä on kuulemma saapunut jo myös *tulevia* sakkoja varten, sillä kuten muuan sos.-dem. johtaja on huomauttanut *»kirkko ja sotalaitos ovat niin kiinteästi toisiinsa yhdistyneet, että ainoa mahdollisuus toisen poistamiseen on molempien hävittäminen».*

Jokohan meidän harhaanjohdettu sinimusta nuorisomme ymmärtää, *miksi* täällä on opittava »kunnian ja sankarien kieltä» ja solmittava lujat suhteet *»länsimaihin»?*

Antti Suomenpoika.

Sinimustan painokannejuttu.

Asian käsittely lykättiin tk:n 29 päivään.

Heinäkuun 15 pnä oli Porvoon raastuvanoikeudessa ensimmäisen kerran esillä oikeusministeriön määräyksestä Siilinjärveltä kotoisin olevaa päätoimittaja Allan Virkkusta, Kiuruvedeltä kotoisin olevaa pastori Elias Simojokea ja Karijoelta kotoisin olevaa kansakoulunopettaja A. V. Perälää vastaan nostettu juttu, jossa väitettiin aikakauslehti »Sinimustan» numerossa 11 viime toukokuun 31. p:ltä pastori Elias Simojoen kirjoituksessa »Luo lippujen» ja opettaja A. V. Perälän kirjoittamassa runossa »Jo herätkää» olleen lausumia, jotka olivat omiaan oikeusministeriön mielestä halventamaan valtio- ja yhteiskuntajärjestystä ja vahingoittamaan Suomen suhteita ulkovaltoihin sekä herättämään levottomuutta yleisössä.

Yleisenä syyttäjänä toimi oikeudessa kaupunginviskaali Erland Sandström ja vastaajia edusti yhteisesti varatuomari A. Tulikoura Helsingistä. Tuomiokapitulin puolesta oli läsnä seurakunnan ja papiston oikeutta valvomassa rovasti O. K. Heliövaara.

Yleinen syyttäjä jätti oikeudelle oikeusministeriön kirjelmän, haastekirjelmät ja poliisikuulustelupöytäkirjat, jotka kaikki luettiin. Niinikään jätti yleinen syyttäjä oikeudelle yhden kappaleen takavarikoidun lehden numeroa ja vaati rangaistusta kaikille syytetyille n.s. kiihoituslain 1. §:n 2 momentin nojalla sekä lehden kyseessäolevan numeron valtiolle menetetyksi julistamista.

Vastaajien puolustusasianajaja painosti erikoisesti pastori Simojoen kuulustelupöytäkirjoissa esittämiä lausumia ja esitti laajan kirjallisen vastineen, jossa hän kohta kohdalta kumosi väitteet kyseessäolevan kirjoituksen ja runon rikollisuudesta. Hän totesi, että SM-järjestö haluaa kasvattaa siveellisesti, henkisesti ja isänmaallisesti tervettä ja puolustuskuntoista kansaa, ja että siis siltä kannalta katsoen oikeuden punnittavina olevat kirjoituksetkin ovat mitä suurimmalla ja vaikuttavimmalla tavalla yhteiskuntaa puoltavia.

Yleinen syyttäjä on katsonut p.o. kirjoituksen loukkaavan myös ystävyyssuhteissa olevia ulkovaltoja, mikäli se koskee Karjalan ja Inkerin evakuoimista suomalaisesta asutuksesta. Kaikille on tunnettu tosiasia, että tälle asutukselle on Tarton rauhassa taattu koskemattomuus, samoin kuin sekin, että tästä huolimatta Inkerin ja Karjalan suomalainen väestö on suureksi osaksi, paikottain melkein tyystin raastettu kotikonnuiltaan. Tätä totuuden julkituomista ei meidän maassamme, jota asia lähinnä koskee, voida saada katsoa ketään loukkaavaksi, vaan *se on pyhä velvollisuutemme.* Kuten kaikki tiedämme, on ulkoasiainministeriömmekin puuttunut tähän asiaan, niin että muistutus Sinimustan palstoilla ei pitäisi olla mikään ulkovaltain loukkaus meidän lakiemme ja oikeudellisen katsantokantamme mukaan.

Yleisen syyttäjän pyynnöstä raastuvanoikeus lykkäsi jutun enemmän käsittelyn tk. 29 päivään.

ME TULEMME!

Terveisiksi Kuortaneen SM-leirille 1935.

ME TULEMME MAHDILLA TUULISPÄÄN!
POIS LASTEN LAATIMAT ESTEET TIELTÄ!
JO KATKOO KONTIO KÖYSIÄÄN;
SE HAASTAA KORPIEN JÄYHÄÄ KIELTÄ:
— TÄTÄ MAATA ON KYLLIKSI LYPSETTY,
NYLJETTY,
KYLLIN JO KANSAA ON SILMILLE SYLJETTY!
NOUSKAA! UUDEKSI LUODAAN MAA.
KAINIT, KAVAHTAKAA!

ME TULEMME! KOHTA JO KIRVES LYÖ
PUUN HEDELMÄTTÖMÄN PIRSTALEIKSI.
PIAN PÄÄSINPÄIVÄKSI VAIHTUU YÖ,
TIET KAIDAT KASVAVAT VALTATEIKSI!
TÄMÄN VUOSISADAN KIRJAAN ME PIIRRÄMME
LUKUMME
TURHAA ON USKOA, ETTÄ ME HUKUMME
SEIRENILAULUJEN SÄVELIIN,
KHARYBDIS-PYÖRTEISIIN.

ME TULEMME! KÄÄPIÖT, KAIKOTKAA!
EI MERKKITORVEMME TYHJIÄ SOITA.
ME EMME KUMARRA MOSKOVAA.
EI LÄNNEN LIUKKAITA LAKEIJOITA!
KEN ON KOIRANA KALMUKIN, HURTTANA
HUOVIEN,
SELVEMPI HÄLLE ON LISKONA LUOVIEN
KIERTÄÄ LEIRIMME KAUEMPAA,
KARHUA KAVAHTAA!

ME TULEMME! KUNNIAN KAUPPIAAT
SAA KYLLIN PIINATA PASUUNAANSA.
JO VUORET VAAPPUVAT, JÄRKKYY MAAT,
KUN NOSTAA KONTIO KURIKKAANSA.
IKIPÄIVINÄ USKOTA EI JESUIITTOJA,
SEURATA VÄÄRIEN VÄYLIEN VIITTOJA.
SELKEÄ SUUNTA JA SUORA TIE
VARMANA MAALIIN VIE.

ME TULEMME! YHÄTI KASVAA VAIN
TIEN SUORAN SALSKEA, SUORA RIVI.
JO KAULAAN HEIMONSA MESTAAJAIN
ON PANTU PAINAVA MYLLYNKIVI:
AJAST'AIKOIHIN HEILLE ON AURINKO PIMEÄ.
VIELÄ HE KANTAVAT NILJAISTA NIMEÄ,
KUN JO ON MYÖJÄNSÄ NIELLYT MAA!
KAINIT, KAVAHTAKAA!

Ruovesi, 30. 6. 1935.

HEIKKI ASUNTA.

Onni Laitinen: Kesäyö Palotunturilla.

Palotunturin ympärillä vallitsee yö, hiljainen tyyni yö, missä vain silloin tällöin kimakka tunturikuovin ääni katkaisee kuolonhiljaisuuden. Mutta aivan erilainen on valkeuden rauha, joka lepää tämän tienoon yllä, kuin siellä etelämpänä, missä aurinko illoin peittyy taivaanrannan taakse. Siellä vallitsee nyt keskiyön aikaan synkeä, tukahuttava pimeys. Ei siellä tähän aikaan hohda aurinko täydeltä terältä, eikä pilvien punasarastus värjää lehvikköjä värikkääseen punaharsoon. Luojan suuruus näyttäytyy täällä joka suunnalla minne vain katseesi luot. Tuolla sinertävän tunturijärven takaa aukeaa taas toisia silmänkantamattoman pitkiä puuttomia selänteitä. Erämaan rauha hiipii tänne yksinäiseen kämppäämmekin, missä kaksi sinimustatoveria nauttii hiljaisuuden huumaavasta tunnelmasta, ei siellä ihmisten keskuudessa koskaan tunne oloa niin viihtyisäksi kuin täällä erämaan suuren luonnon ympärillä. Sinunkin, sinä sinimustatoveri, täytyisi kerran kavuta aution erämaan huipulle, valvoa yö, rauhallinen, valkeuden yö, jonka viihtyisä suuruus tuo mieleen kauniita ajatuksia. Täällä tuntisit Luojan ohjaavan käden viittauksia, täällä luonto toisi sinunkin mieleesi kunnioituksen tunteen esi-isiäsi kohtaan, jotka täällä puuttoman tunturin huipulla ovat hekin omalla tavallaan seitojansa palvelleet.

Täällä mahtava ympäristö suosii keskuudessaan metsän kauneimpia eläimiä, karhuja ja hirviä. Jos käyskelet tuolla alhaalla tunturin kupeella, näet hirven kalvamia puiden runkoja, ukkometsojen pöherryspaikkoja ja muunlaisia merkkejä metsänriistan todisteina. Tuosta edestäsi pyrähtää riekko rääkäisten lentoon, lentelee matalalla ja laskeutuu tuonne pensaikon suojaan.

Mutta nyt keskiyön aikana on kaikki levossa, yksin aurinko jatkaa ikuista vaellustaan tunturijonon yläpuolella, ei laske se mailleen, ei vieläkään huomaa sen valon vähenevän. Pilven lonkareen sattuessa sen tielle peittyy lähiseutu punahohtoiseen harsoon.

Kaukana edessä siintää järvenselkiä, tuolla Timisjärvi, tuolla takana Julmanlammen tyven sinipinta kätkee nimensä veroisia haukia, ahvenia, siikoja ja tammakoita.

Jos laskeudut tunturin kuvetta alaspäin, tulet äkäiseen virtaavalle tunturipurolle, joka on aivan täynnään vilahtelevia, vilkkaita forelleja. Koukkuusi tarraavat ne käskyittä, jos vain mielesi tekee nostella niitä yökasteen peittämälle puronrannalle kuinka paljon tahansa. Siinä onkiessasi tunnet kohta lämmön tarvetta ruumiissasi. Vieressäsi on mahtava tervaskanto, joka kohta tuleen päästyään iloisesti palaa hohtaen lämpöä kasteiseen ympäristöön. Siinä tervaksella istuessasi kahvia ryypiskellessä tunnet että rauhaton olo, jonkinlainen polte suonissasi valtaa sinut. Tähän yhtyy vielä vilpitön luonnon kunnioitus ja ihailu. Metsämiehen veri, esi-isiltäsi peritty veri alkaa sisimmässäsi kiehua, se polttaa rintaasi, tähystelet ympärillesi, et ehkä huomaa muuta erikoista kuin kaukaisuudesta häämöittävän auringonpaisteisen tunturiselänteen. Kuulet etäisen harjun takaa käen kukuntaa, jos osaat matkimistaidon, pyrähtää käki haltioituneena edessäsi olevaan kuuseen kukkumaan. Käen kukunta tuntuu rauhoittavan kiihtynyttä mieltäsi. Uni ei maistu ollenkaan juurakkotulen hohteessa. Hakovuoteellasi tunnet olosi paljon paremmaksi kuin kotoisella olkikuvollasi. Et oikein tiedä, mikä sinun mieltäsi niin kiehtoo, mikä hermojasi kiihoittaa. Ikävä, ettei ole vielä metsästyskausi. Silloinhan varmastikin salamana lähtisit vaeltamaan korpeen, yhä kauemmas tunturimajasi tienoilta. Kulkisit noita korpipurojen rantamaita, missä ukkometsot ja koppelot asustavat. Aamun valkeudessa lähdet vaeltamaan tunturimajallesi, joka on penikulman etäisyydellä lähimmästäkin ihmisasunnosta. Sinne tullessasi kohtaat tuon tutun paikan, jossa ennenkin olet nähnyt metson kylpemässä. Siinähän se ukko taas lekottelee auringon paahteessa, kaatuneen lahohongan kupeessa. Monta aamua on äijä jo ehtinyt nähdä. Ihminenkin on sitä monesti säikäyttänyt, mutta onpahan ukko arvannut korjata aikoinaan luunsa, ennenkuin lyijynpistosta on rinnassaan tuntenut. Mahtavalla rytinällä se kohosi lentoon, tuonne painui Vilmatunturia kohti, ehkäpä tervehtimään ammattitoveriamme metsäpalovahtia.

— — —

Auringon kehys on parhaimmassa väriloistossaan, ylempänä vaalean punertava reunus tummenee yhäti keskustaa kohti muuttuen lopulta tympeän veren näköiseksi. Vain vaivoin tunkeutuu valoa tummimman osan läpi. Taistelu riehuu valonsäteiden ympärillä ennustaen huomiseksi poutapäivää. Kello osoittaa yhtä. Rauhaton yökuovi on paneutunut yöpuulle poikastensa luo. Vain kaksi kaverusta valvoo autiolla tunturilakeudella.

K. Kurko:

Kuolevan nuorukaisen tervehdys.

Kenraali Judenitsh'in liikehtiessä lokakuussa 1919 Pietarin länsi- ja lounaispuolella, joutui osastomme varmistamaan armeijan oikeata sivustaa Hatsinan eteläpuolelle. Pakokauhun valtaamat punajoukot eivät aluksi yrittäneetkään vastarintaa, vaan kiiruhtivat pois näkyvistä joutuessaan kosketuksiin etujoukkojemme kanssa. Pietarin suunnalta kuuluva raivokas, ukkosentapainen tykkituli herätti meissä toiveita saada pian käyskennellä punaisen miljoonakaupungin leveillä bulevaardeilla, mikäli niitä vielä olisi jäljellä.

Eräänä iltana saimme määräyksen lähettää kaksi vahvaa tiedustelupartiota liikkeelle, ottamaan selvää vihollisasemista ja jos mahdollista sieppaamaan jonkun ryssän vangiksi, jolta sitten saisimme kiristettyä tarkempia tietoja punajoukkojen keskityksestä tällä rintaman osalla.

Klo 21 suoriuduimme taipaleelle hyvin varustettuina aseilla, etupäässä saksalaisilla käsipommeilla. Joukkomme käsitti osaksi suomalaisia, osaksi inkeriläisiä, ryssiä emme olisi seuraamme huolineet maksustakaan. Pitkässä indiaanijonossa astelimme eteenpäin, saapuen noin tunnin kuluttua erääseen metsikköön, missä arvelimme vihollisen etuvartion majailevan. Emme siellä kuitenkaan tavanneet yhtään elollista olentoa ja päätimme senvuoksi pistäytyä lähellä olevassa kylässä. Varmistettuamme selkäpuolemme, astelimme reippaasti ensimmäiseen taloon. Kukaan ei vastannut koputukseemme ja hetken perästä huomasimme koko kylän aivan tyhjäksi. Ryssät olivat tavalliseen tapaansa pakoittaneet siviiliasukkaat jättämään kotinsa ja vetäytymään rintaman taakse näkemään kurjuutta.

Meidän tehtäväksemme kun oli annettu ottaa kosketus viholliseen, niin päätimme seurata ryssiä vaikka Uralin vuorille saakka. Etenimme pimeästä huolimatta melko nopeasti, saapuen puolenyön aikaan erään vastakynnetyn pellon laitaan. Ennenkuin uskaltauduimme avoimelle ja suojattomalle pellolle, heittäydyimme maahan tarkastellaksemme hieman ympäristöä. Tuokion kuluttua huomasimme menetelleemme varsin järkevästi, sillä tuulen mukana kantautui sieraimiimme selvästi voimakas mahorkka-tupakan tuoksu, ilmaisten siten ryssien oleskelevan lähistöllä. Kun pellolla liikkuminen olisi merkinnyt melko varmaa kuolemaa, niin lähdimme ryömimällä sitä kiertämään. Matelimme äänettömästi noin 400 metriä ja pääsimme siten aukean vasemmanpuoliseen reunaan saakka, jossa häämöitti tuhoutuneen talon synkännäköiset savupiiput. »Tuollaiset savupiiput eivät merkitse hyvää,» kuiskutti vänrikki Honkanen korvaani ja melkein heti, aivan kuin vastaukseksi kajahti edessämme olevista raunioista huuto: ktoo tam? (Kuka siellä?) »Etkö sinä perhanan ryssä tunne meidän väkeä,» julmisteli Honkanen karkealla äänellään, viskaten samalla käsipommin rauniokasan taakse. Heitettyämme vielä muutamia tervehdyksiä, hyökkäsimme vihollisen asemaan, sillä todellinen asema se oli. Nurin kierähtäneen konekiväärin vierellä makasi pari kaatunutta ryssää ja muiden näimme puikkivan pakoon läheiseen metsään.

Seurasi joitakin sekuntteja, minkä jälkeen metsän reunasta alkoi kuulua voimakasta kivääritulta, josta päätellen siellä oleskeli suurempi vihollisjoukko. Etsittyämme suojaa rauniokasasta, käänsimme löytämämme konekiväärin vihollista kohti, antaen sen sulatella omia herneitään. Kun emme kuitenkaan olisi pitempää aikaa voineet säilyttää asemaamme, niin ryhdyimme vetäytymään taaksepäin päästäksemme erään kukkulan taakse turvaan joka suunnalta viuhuvilta luodeilta. Ryssien puolella yhtyi pari konekivääriäkin leikkiin, suunnaten kuitenkin suihkunsa niin huonosti, että kuulat lentelivät pari metriä yläpuolellamme.

Pettääksemme vihollista, emme perääntyessämme ampuneet laukaustakaan ja ilman mieshukkaa pää-

simme kukkulan taakse suojaan. Ryssien tuli heikkeni, lakaten pian kokonaan. Neljän miehen kantaessa konekivääriä, lähdimme paluumatkalle, suunnaten aluksi kulkumme oikealla häämöittävää metsää kohti. Luulimme jo päässeemme eroon mahorkan polttajista, kun äkkiä aivan lähellämme iski tulta kymmenkunnasta pyssystä ja kaksi meikäläistä vaipui verissään Inkerin kamaralle. Heittäydyttyämme maahan aloimme vastata tuleen, hammasta purren vannoen tekevämme selvän koko ryssäjoukosta. Heitettyämme muutamia käsipommeja lakkasi vihollisen tuli uudelleen, antaen meille tilaisuuden siirtyä satakunta metriä taaksepäin, jolloin saavuimmekin metsän reunaan. Pysähdyimme siihen hetkeksi, päättäen antaa takaa-ajaville ryssille lämpimät terveiset ja jos mahdollista, siepata vanki. Valmiina laukaisemaan, makasimme äänettöminä sateen liottamalla maalla odotellen vihollista.

Kuulimme askelten ääntä ja sitten kuului venäjänkielinen huuto: »Ottakaa hänet kiinni, ampukaa» ja heti senjälkeen pamahteli useita laukauksia. Näimme tumman varjon liikkuvan pimeydessä suoraan meitä kohti, taas kuului laukaus ja parahtaen vaipui varjo maahan sopertaen selvällä suomenkielellä: »Veljet, rientäkää nopeasti.» — Hetkeäkään hukkaamatta syöksyimme haavoittuneen luo, samalla kun vastakkaiselta puolelta sukeltautui näkyviin ryssien karvalakkeja. Ennenkuin happamen kaalin syöjät olivat selvinneet hämmästyksestään, saivat he maistaa suomalaista terästä ja vähän muutakin, mikä toimitti joukon heikäläisiä esi-isäinsä helmaan. Kiireen vilkkaan nostimme haavoittuneen maasta ja kannoimme hänet metsään erään puun juurelle. — »Oletteko suomalaisia,» kysyi haavoittunut äänellä, mikä todisti hänet vielä kasvavaksi pojaksi. Saatuaan myöntävän vastauksen kertoi nuorukainen kuiskaten: »Jouduin Suomessa punakaartiin, minut pakoitettiin lähtemään Venäjälle ja liittymään ryssän armeijaan. Olen aina suunnitellut karkaamista teidän puolelle, mutta en ole koskaan voinut sitä toteuttaa.» Tässä katkesi pojan puhe, veren syöksyessä suusta. Tutkimme nopeasti hänen haavansa ja huomasimme kuulan lävistäneen ruumiin rinnan alapuolelta. Kietaisimme väliaikaisen käärеen hennon ruumiin ympärille, pari voimakasta miestä asetti haavoittuneen ristiin pantujen kivääreien päälle, lähtien sitten heti taipaleelle.

Riensimme mahdollisimman nopeasti eteenpäin, muutamien miesten varmistaessa marssiamme jälkijoukkona. Vielä kerran jouduimme laukausten vaihtoon punaisen partion kanssa, joka lähti pakosalle menetettyään viisi kaatunutta, mahdollisesti enemmänkin.

Klo ½6 aamulla saavuimme pataljoonamme esikuntaan kantaen haavoittunutta maanmiestämme ja viholliselta otettua konekivääriä. Vaikka olimme lopen väsyksissä, keräännyimme haavoittuneen pojan ympärille, jota hoitamaan oli ryhtynyt saksalainen sairaanhoitajatar »sisar Bertha». Havaitessaan meidät hymyili haavoittunut heikosti, antaen samalla merkin, että hän aikoi puhua. Kuiskaten jatkoi poika sitten keskeytynyttä kertomustaan. — »Tänä yönä, kuullessani teidän rohkean puheenne, vannoin yrittäväni pakoa, kävi sitten kuinka vaan. Jouduin teitä takaa-ajavaan partioon ja käytin tilaisuutta hyväkseni livistämällä luoksenne. Ryssät huomasivat kuitenkin pakoni, ampuen minua niin kuin tiedätte. Olen onnellinen päästessäni luoksenne kuolemaan. Olen taistellut väärän asian puolesta, mutta nyt kuoleman lähestyessä pyydän teiltä anteeksi veljet. Ei tule koskaan suomalaisesta työmiehestä ryssää, muistakaa se kertoa kotona Suomessa.» — Näimme miten pojan silmät kyyneltyivät ja miten nöyränä hän odotti vastaustamme. Epäröimättä lähestyimme me kuolevaa ja yksi joukostamme vastasi pojalle meidän kaikkein puolesta: »Lepää rauhassa poikani, kaikki jotka sinun tavallasi tunnustavat erehtyneensä, ovat oikeita suomalaisia. Terveisesi viemme kotimaahan, jos sen vielä näemme.»

Onnellinen hymy huulillaan vaipui poika kuolon uneen ja me mietimme miten iloinen hän olisikaan ollut, jos kaikki erehtyneet olisivat hänen tavallaan palanneet omiensa luokse, yhdessä meidän kanssamme puolustamaan kaunista kotimaatamme.

Hannes Päivärinta:

Pimeydestä valoon.

Kirvesmies Kalle Rantasen elämässä oli käynyt niinkuin satojen muidenkin työläisten elämässä: hyvistä ansiotöistä köyhäinhoidon avustusjonoon. Tähän suureen muutoksen ei ollut suinkaan syypää Rantanen itse, sillä hän oli tunnollinen ja lajinsa parhaimpia miehiä, vaan yleismaailmallinen, meidänkin maahamme tullut pula-aika, joka sai mahtavana kuuluneen työn äänen kerrassaan mykistymään.

Kirvesmies Rantanen oli hiljainen luonteeltaan. Hän ei ollut koskaan ollut mikään puolueintoilija, eikä turhanpäiväinen suunsoittaja, vaan tasainen, mieluummin enempi kuunteleva kuin puhuva mies. Nuoruudessaan, maalla kotona ollessaan hän oli saanut hyvän kasvatuksen. Hänen isänsä, joka oli kruunun metsänvartija, oli kesäisin ottanut hänetkin mukaansa metsiä samoilemaan. Siellä luonnon suuressa temppelissä oli isä opettanut poikansa kunnioittamaan ja rakastamaan metsiemme kauneutta, niittyjemme vihreyttä, järviemme sinilaineita ja yleensä kaikkea, mikä kuului maahamme. Niin, silloin hän oli oppinut rakastamaan Isänmaatansa, ja silloin hän myöskin tiesi mikä on Isänmaa. Mutta sitten kun isän vaikutus häneen lakkasi, ja hän joutui yksin suureen maailmaan huolehtimaan toimeentulostaan, oli tämä rakkaus hänessä kuollut, ja hän oli vähitellen unhoittanut Isänmaansa. Tämä oli tapahtunut silloin, kun hän tuli Helsinkiin töihin, ja joutui täällä olosuhteiden pakosta punaiseen ammattijärjestöön. Ei Rantasella itsellään aluksi ollut mitään halua siihen liittyä, mutta se oli pakko, jos mieli saada työtä ja pysyä työpaikassa. Mutta vähitellen toverien puheet, kokoukset ja juhlatilaisuudet saivat aikaan sen, että Rantanen alkoi vihata Isänmaatansa. Mitäpä hän sellaisella Isänmaalla tekee, joka ei kykene kunnolla elättämään. Työtä täytyy raataa kuin orjan, ja orjia he olivatkin, työläiset, työn orjia, joilla ei ole Isänmaata sen enempää kuin kunnan kustannuksella saatu Seljän tila Malmilla. Näin ajatteli nyt Rantanen. Ei hän aatteestaan tosin paljoa puhunut, kuunteli vain kun toiset puhuivat ja uskoi heidän puheensa oikeaksi.

Kun Rantanen muutti pääkaupunkiin nuoren vaimonsa kanssa, oli elämä kaikin puolin siedettävää. Työtä oli hyvin saatavissa ja palkka kohtalainen, joskin siinä oli toivomisen varaa. Näin vierähti useita vuosia, ilman että mitään erikoisempaa tapahtui, lukuunottamatta lapsiluvun lisäystä yhdestä kolmeen.

Mutta sitten alkoi elämä vähitellen kääntää näkyviin toistakin puoltansa. Vähitellen ja varovasti se alussa tapahtui, ikäänkuin totutellen, ja melkein huomaamatta olikin edessä se toinen puoli. Mutta vaikka se olikin vähitellen ja huomaamatta kääntynyt eteen, tuntui todellisuus suorastaan musertavalta. Ja kun säästöjä ei ollut, ei auttanut muu kuin turvautua yhteiskunnan apuun.

Nyt oli kirvesmies Rantasella hyvää aikaa ajatella yhteiskunnallisia kysymyksiä. Köyhäinhoidon jonossa seisoessansa hän tunsi häpeän punan nousevan poskiinsa, ja hänen sydäntään kirveli ajatus, että hänen täytyy nöyrtyä porvarien edessä ja pyytää heiltä almua henkipitimikseen. Umpimähkään hän syytti tästä onnettomuudestaan parempiosaisia, ja jos joku mainitsi jotakin Isänmaasta, nousi halveksiva hymy Rantasen huulille. Hyi helvetti! Vai vielä sitä pitäisi rakastaa. Sehän olisi samaa kuin rakastaa tätä kurjuutta, tätä herrojen hyväntekeväisyyttä, josta saa juuri sen verran, että henki pysyy luitten välissä. Kirota pitäisi, kirota niin että herrat heräisivät rahakirstujensa äärestä ja antaisivat kullan lentää sinne rakastamaansa Isänmaahan, niin että sorretut työläisetkin saisivat jonkun kolikon.

Työssä ollessaan oli Rantanen maksanut säännöllisesti jäsenmaksunsa ammattijärjestöön. Nyt hän

huomasi, että avustuksen saanti sieltäkin on aivan toisenlaista kuin jäsenmaksujen maksu. Ynseitä oltiin sielläkin, ja vain silloin tällöin heltisi joku ruokalappu. Saakeli! Oliko hän missään lapuissa jäsenmaksujaan maksanut? Selvää rahaa oli antanut, miksi ei sitä hänellekin annettu? Kirvesmies Rantanen tunsi vihaavansa omaa ammattijärjestöänsäkin. Samaa koplaa kaikki tyyni. Ja näin Rantanen joutui siihen olotilaan, ettei hän uskonut ketään muuta kuin itseään.

Kuten sanottu, oli Rantasella kolme lasta. Köyhäinhoidon avustus kasvoi joka kuukausi huomattavalla summalla, ja eräänä päivänä Rantaselle ilmoitettiin, että hänen on mentävä työlaitokseen maksamaan velkaansa.

Nyt joutui Rantanen kokemaan taasen uuden ja kovan kokemuksen. Laitoksessa oli noin kolmesataa miestä, enimmäkseen vakinaisia yhteiskunnan elättejä, joilla ei ollut aikomustakaan työn tekoon eikä kunnialliseen elämään. Nyt Rantanen tunsi selvästi joutuneensa väärään paikkaan. Miesten kiihoittavia puheita kuunnellessaan alkoi Rantanen tehdä asioista omia johtopäätöksiään. Hänessä alkoi vähitellen palata hämäränä muistona lapsuusaika ja isän opetukset, mutta ne eivät kuitenkaan vielä saaneet hänessä aikaan mitään voimakkaampaa. Mutta tämä aika, jonka hän joutui laitoksessa olemaan, antoi uutta virikettä hänen ajattelulleen.

Näihin aikoihin oli työväen keskuudessa yleisenä puheenaiheena kansanliike, sen periaatteet ja kokoukset, joissa näitä periaatteita selviteltiin. Työnvälitystoimistossa käydessään kuunteli Rantanen niitä pilkallisia ivapuheita, joita tästä liikkeestä puhuttiin. Herrojen syötti koko homma, saadakseen työläiset täydellisesti valtaansa. Niin oli yleinen käsitys asiasta. Mutta Rantanenpa ei enää sokeasti uskonutkaan kuulemiinsa puheisiin, sillä kokemukset olivat opettaneet häntä ottamaan itse selvän asioista. Niinpä toverien jyrkästi vastustavat puheet tekivätkin aivan päinvastaisen vaikutuksen, ja hän päätti mennä johonkin tilaisuuteen näkemään ja kuulemaan itse, mitä siellä sanotaan.

Vaihtelevin tuntein astelee kirvesmies Rantanen muuanna iltana puhetilaisuuteen. Hänestä tuntuu ikäänkuin häpeältä astua tuosta ovesta sisään; tuntuu niinkuin hän jollakin tavalla pettäisi työväen asiaa, häpäisisi itsensä ja toiset. Toisaalta taasen tuntuu niinkuin hän tuhlaajapojan tavoin palaisi takaisin kauan sitten hylkäämäänsä isänsä kotiin, epävarmana ja arkana, mutta päättävästi hän kuitenkin astuu ovesta.

Vakavana Rantanen kuuntelee puhujaa, ja painaa tarkoin jokaisen sanan mieleensä. Kun puheen päätyttyä lauletaan isänmaallisia lauluja, tuntuu kuin jotakin lämmintä ailahtaisi hänen rinnassaan syyttävän tunteen lievennyksenä. Niin. Näitä samoja lauluja hänkin oli nuorempana laulanut, mutta ne olivat olleet monta vuotta haudattuna sokean ja epäoikeutetun vihan alle, vihan, joka oli ollut voimakkaampi hänen todellisia tunteitaan.

Kun kirvesmies Rantanen oli käynyt muutamissa tilaisuuksissa, löysi hän niiden avulla oman itsensä. Hän syvästi surkutteli itseään, katui että oli niin monet vuodet vaeltanut vailla isänmaallisuuden ihmeitätekevää voimaa, vailla sitä lämmittävää ja rohkaisevaa tunnetta, jonka isänmaanrakkaus ihmiselle antaa. Nyt hän ei tuntenut itseään enää työn orjaksi, vaan työn sankariksi. Tästä hetkestä alkaen kirkastui hänelle aivan uusi elämä. Vastukset tuntuivat vähäisiltä tämän uuden tunteen rinnalla, elämä näytti valoisammalta kuin milloinkaan ennen, ja hän ymmärsi, että kaikki raskaat koettelemukset ovatkin olleet vain valepukuista onnea, joka nyt on koitunut hänen hyväkseen. Rantanen sääli, syvästi sääli niitä tovereitaan, jotka vielä vaeltavat isänmaattomuuden hirvittävässä pimeydessä ja ovat alttiina raatelevalle vihan kylvölle. Hän päätti tehdä parhaansa heidän hyväkseen julistamalla valon sanaa heidän pimeyteensä. Kirvesmies Rantanen ei häpeä sanoa tovereillensa suoraa totuutta:

— Toverit. Minä olen tehnyt suuren löydön. *Minä olen löytänyt Isänmaani.*

Sinulle!

Nuor' veljeni, päätäsi pystyssä kanna.
Käy rohkeena joukkoomme, taisteloon.
Sä huolien murtaa äl' uskoas' anna
jos joudutkin tuskahan, ahdinkoon!

Lyö kalpasi kirkas jo käteesi nuoreen.
Tee miehenä päätökses' vankka sä näin:
»Ei tieni saa estyä järviin, ei vuoreen.
En armoa ano mä kourussa päin!»

Lyö estehet maahan jok' ainoa kerta.
Käy miehenä miehiseen kalpahan kiin'.
Jos tarvis, sä puolestas' uhrajat verta.
Oot saava sä elämän seppelen niin!

O. S—vi.

KARJALA.

Kirj. A. V. Perälä.

KARJALA KAUNOINEN,
IKILAULUJEN KEHTO —
KARJALA KANNELTEN,
VALON VALKEA LEHTO —
— VIERAAN ANTURAN ALLA!

KARJALA KUKKIEN MAA!
— JA PILKATTU KANSA!
KARJALA VALITTAA
KOVAA KOHTALOANSA.
— VIERAAN ANTURAN ALLA!

TALLATUT KARJALAN PELLOT!
SÄRJETYT TEMPPELIN KELLOT!
KARJALA TURVATTA SIELLÄ
KULKEE KUOLEMAN TIELLÄ.
— VIERAAN ANTURAN ALLA.

KAIKUVAT KAUHUJA SALOT.
TUHKANA RYÖSTETYT TALOT —
KARJALA! HUKUTKO YÖHÖN,
NÄLKÄÄN JA PAKKOTYÖHÖN?
— VIERAAN ANTURAN ALLA!

KARJALA VUOTTAA,
KARJALA LUOTTAA
— OIKEUTEENSA.

KARJALA, LAULUJEN KEHTO —
KARJALA, VALKEA LEHTO —
KARJALAN KUKKIVAT KUNNAAT —
KARJALAN RASKAHAT LUNNAAT.

KARJALA VUOTTAA,
KARJALA LUOTTAA
— OIKEUTEENSA.

ITKIEN VANGITUN KANNELTANSA,
SURREN SOITTAA SE HUOLIANSA.
KARJALA! HUKUTKO YÖHÖN,
NÄLKÄÄN JA PAKKOTYÖHÖN?
— VIERAAN ANTURAN ALLA!

(Lausuntakuoroille.)

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

XI LUKU.

Herttua.

Näytti siltä, että hirttämistä kannattavat palkkasoturit pääsisivät voitolle. Se oli sentään lyhyempi ja mutkattomampi asian ratkaisu. Mutta juuri, kun innokkaimmat olivat tarttumassa Hartikkaan, kuljettaakseen hänet kokoon kyhäämäänsä hirsipuuhun, syntyi palkkasoturijoukossa kohua, ja he antoivat tietä ryhdikkäälle, upeasti puetulle ylimykselle, joka saapui pihaan äskeisen saksalaisen asemiehen seuraamana.

Hartikan ei tarvinnut epäröidä, kuka tuo uljasryhtinen herra oli, jonka silmät katselivat häneen tutkivasti, mutta ilman ainakaan silminnähtävää vihaa. Näyttipä siltä kuin niissä olisi kuvastunut enemmänkin surua ja ylpeyttä. Hän arvasi tulijan ritari von Mauerbruchiksi.

»Päästäkää hänet irti», äskentullut käski äänellä, jonka sävy ei kärsinyt vastaväitteitä.

»Kuka vastaa siitä, ettei hän karkaa?» palkkasoturit murisivat. He eivät olleet lainkaan halukkaita luovuttamaan saalistaan, mutta eivät uskaltaneet avoimesti vastustaakaan.

»Antakaa kunniasananne siitä, ettette karkaa», ritari von Mauerbruch sanoi Hartikkaan kääntyen. Hän puhui viroa, ja asemies toisti hänen sanansa saksaksi.

»Sitä minä en anna», Hartikka vastasi suomeksi. Ritari von Mauerbruch ymmärsi sanat viron- ja suomenkielen samanlaisuuden perusteella. Hänen poskilleen kohosi tumma puna ja suuttumus leiskahti hänen silmissään. »Sinun olisi viisaampi tehdä se», hän sanoi synkästi. »Näethän, mihin olet matkalla, ellen minä nyt pelasta sinua.»

Hartikka ei ensin ollut ymmärtävinään viroa. Mutta sitten hän tuli ajatelleeksi, ettei tällainen näytteleminen mitään hyödyttäisi, ja se oli hänestä muutenkin vastenmielistä. Senvuoksi hän hetken tuumittuaan vastasi viroksi, vahvistaen äskeisen päätöksensä.

»Minä en anna kunniasanaani. Päinvastoin vakuutan teille, että olen käyttävä ensimmäistä tilaisuutta karkaamiseen.»

Palkkasoturit eivät olleet ymmärtäneet hänen nopeasti sanottuja sanojaan. Kun ei ritari von Mauerbruch sanallakaan peruuttanut äskeistä käskyään, he päästivät Hartikan käsivarret irti. Tämä pysyi alallaan hyvin tietäen, ettei hän toisten keskellä puserruksissa ollen ehtisi edes saada kättään miekankahvaan, ennenkuin hänet uudestaan saataisiin liikuntakyvyttömäksi. Senvuoksi hän päätti odottaa ja olla valppaasti varuillaan, samalla kun hän koetti ottaa mahdollisimman välinpitämättömän ilmeen kasvoilleen.

Ylpeäryhtinen ylimys käveli aivan hänen lähelleen ja mittaili häntä tiukoin katsein. Palkkasoturit väistyivät kunnioituksesta vähän syrjemmälle. Hartikka seurasi syrjäsilmällä mitä ympärillä tapahtui ja totesi, että osa palkkasotureita hiipi pois paikalta, etenkin ne, jotka innokkaammin olivat hirttämistä puolustaneet.

»Vai niin, te aiotte täällä käyttää omankäden oi-

keutta», von Mauerbruch jyrisi mahtavalla äänellä sotamiehiin kääntyen. »Ettekö tiedä, mitä tämä mies on tehnyt minun pojalleni, ja että minulla siis on sanani sanottavana, ennenkuin lain koura häntä rankaisee? — Mitä, vastatkaa.»

Arpinaamainen, jolle ritari von Mauerbruch oli sanansa osoittanut, kumarsi kunnioittavasti ja vastasi:

»Teidän jalosukuisuutenne, me tahdoimme vain peloitella häntä ensin. Meidän tarkoituksemme oli kyllä luovuttaa hänet sitten teidän rangaistavaksenne.»

»Kyllä minä tiedän teidän tarkoituksenne», suuttunut ylimys ärjyi. »Katsokaa tuonne, nuo köydet ja hirsipuuko osoittavat että tarkoitus oli vain leikkiä? Ei hyvät herrat, te saatte vielä kuulla tästä enemmän.»

Lähimmät miehet olivat kaikonneet yhä kauemmaksi. Hartikka oli nyt aivan varma, että hän ehtisi vetää miekkansa maalle ennenkuin kukaan ehtisi häneen tarttua, jos ritari von Mauerbruch nimittäin antaisi uuden käskyn. Mutta tilanne ei ollut vielä kyllin varma. Hirsipuu oli pantu muuria vasten kumolleen. Sitä pitkin pääsisi nopeimmin muurin yli, sillä hänet tavoitettaisiin varmasti, jos hän yrittäisi portin kautta. Mutta siitä paikasta, missä hän nyt seisoi, eroitti hänet vielä hirsipuusta liuta palkkasotureita. Hän ei ehtinyt laskea, montako, eikä uskaltanut kovin kauan tuijottaa siihen suuntaan. Hänestä tuntui muutenkin siltä kuin ritarin asemies olisi katsellut häneen epäilevästi.

»Oletko sinä surmannut poikani?» ritari von Mauerbruch kysyi Hartikkaan kääntyen. Hänen suora kysymyksensä kolhaisi pahasti Hartikan rehtiä luonnetta. Hänestä tuntui ilkeältä kiemurrella. Ritari von Mauerbruchin otteet tuntuivat Hartikasta kaikin tavoin miehekkäiltä. Mutta hänen täytyi voittaa aikaa.

»Minä olen hänen jalosukuisuutensa everstiluutnantti Antti Laurinpojan miehiä. Hänen jalosukuisuutensa ratsulipullinen saapui tänään aamulla Tallinnaan, sen te voitte saada keneltä hyvänsä tietää, joka tuntee asioita. Kysykää kreivi Gyllenhjelmiltä», Hartikka vastasi vältellen.

»Hän valehtelee, asemies kiirehti pistämään väliin. Hän puhuu saksaa niin hyvin, että kukaan suomalainen ratsumies ei sitä sillä tavalla osaa.»

»Puhutteko saksaa?» ritari von Mauerbruch kysyi sitten kieltä vaihtaen.

Hartikka ymmärsi nyt olevansa satimessa. Tässä ei auttanut enää kierteleminen. Omituista kyllä hän tilanteen vakavuudesta huolimatta tunsi iloitsevansa siitä. Hänestä tuntui, että nyt oli yhdestoista hetki toimia. Hänet eroitti hirsipuusta vain muutama syli. Vaikka hän odottaisi kuinka kauan, ei ollut lainkaan sanottu, että tilanne tulisi sen paremmaksi. Millä hetkellä tahansa ritari von Mauerbruch saattaisi antaa käskyn tarttua häneen kiinni, ja silloin olisi kaikki mennyttä. Hän ei myöskään halunnut vapaaehtoisesti antautua von Mauerbruchin armoille, sillä jos oikeudenkäynti suoritettaisiin, se ei voisi päättyä muuten kuin hirttotuomioon. Tuomarit tekisivät niin vaikkapa yksinomaan tuota ylpeätä ylimystä miellyttääkseen.

Silmänräpäys — ja Hartikan säilä lennähti tupesta. Saksalainen asemies huudahti, veti myös miekkansa, mutta ei ehtinyt kuin puolitiehen, kun Hartikan säilänterä salamannopeudella upposi hänen rintaansa. Säilä välähti pari kertaa sinne ja tänne nopeudella ja tarkkuudella, joka sai palkkasoturit jähmettymään paikoilleen. Hartikka syöksyi sitten hirsipuuta kohden, mutta ei suoraan, vaan loikkien ensin portin suuntaan, harhauttaakseen saksalaisia. Eipä aikaakaan, kun joku huusi:

»Miehet portille, ottakaa hänet kiinni!»

Palkkasoturit ryntäsivät portille. Hartikka syöksyi silloin hirsipuuta kohti, pari tiellä olevaa soturia sai tehdä tuttavuutta hänen hirveän säilänsä kanssa, jonka nopeus ja tarkkuus oli ilmiömäinen. Hänen eteensä aukeni tie, ja muutamalla harppauksella hän oli hirsipuulla, kiipesi ketterästi kuin ilves sitä pitkin muurille ja ehti parhaiksi sinne, ennenkuin alhaalla olevat olivat tarttuneet parruun. Näin telineestä, joka oli tehty hänen päänsä menoksi, tuli hänen pelastuksensa.

Hartikka heilautti itsensä yli muurin ja pudottuaan toiselle puolelle hän lähti juosta vilistämään yli torin niin paljon kuin jaloista lähti. Hänen ei ollut vielä koskaan täytynyt juosta niin kovaa kuin hän nyt juoksi. Hän kuuli takanaan meteliä ja huutoja, mutta ei kääntynyt katsomaan taakseen, koska ei eroittanut kavionkapsetta eikä tahtonut menettää aikaa tarpeettomaan katselemiseen. Hänhän tiesi liiankin hyvin, mitä sieltä tulisi.

Hänellä oli vain hämärä käsitys siitä, missäpäin Jaakko de la Gardien hotelli sijaitsi. Mutta summassa hän painui eteenpäin, jättäen pian vainoojat jälkeensä. Hän saapui pian tutuille paikoille, joissa oli poikasena juossut piilosilla kaupungin toisten poi-

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM SEINÄJOKI.

Silloin, kun muut valmistautuvat kesän viettoon s.o. lepäämään, alkaa sinimustilla työ. Niinpä mekin olemme noudattaneet tuota periaatetta ja toimineet sen mukaisesti. — Po:llamme on suuri laulu- ja lausuntakuoro, jonka avulla olemme iskeneet maakunnassamme. Olemme käyneet Virroilla IKL:n tilaisuudessa laulamassa ja lausumassa, sekä samalla tutustumassa sen kauniiseen ympäristöön. Lapuan suuressa edustajakokouksessa olimme myöskin ja monella muulla paikkakunnalla tunnetaan Seinäjoen Sinimustien »iskujoukko». — Kuortaneen kursseille osallistui useita Po:mme jäseniä, jotka toivat tullessaan uutta intoa kotiinjääneille. Olemme järjestäneet heti iltaisin kerhotilaisuuksia, joissa on ollut runsaasti kuulijoita. Puhujana esiintyi tamperelainen vapaustaistelija ja heimosoturi Edv. *Karvonen*, joka kertoili kokemuksiaan Karjalassa ja Aunuksessa, sekä taistelujaan kommunisteja vastaan Saksassa Hitlerin SA-joukoissa. Lisäksi puhuivat tri M. I. *Kantele* ja Aj A. *Jokilehto* työväenkysymyksestä. Näissä tilaisuuksissa kävi paljon vastustajia. Moni epäilijä liittyi järjestöömme.

Sm.

SM HELSINKI.

Sunnuntaina t.k. 28 p:nä tekee paikallisosasto retken Vihtiin. Perillä järjestetään juhla, johon saapuu puhujiksi maisteri *Heikinheimo* ja sm. *Lius*. Vielä esiintyy Po:n iskukuoro sm. A. *Laitisen* johdolla. Lähiseudun sinimustat! Muistakaa saapua omaan juhlaamme.

Ps.

SM ISOKYRÖ.

Toiminta Po:ssamme on jatkunut yhteisten kerhoiltojen viettämisellä. Kerhoiltoja on järjestänyt kukin ryhmä vuorollaan sinimustien koteihin, koska meillä ei ole käytettävissä erityistä huoneustoa tätä tarkoitusta varten.

Heinäkuun 8. pnä vietetyn kerhoillan ohjelmallisesta puolesta huolehti tällä kertaa II:n ryhmä. Ohjelman huomattavimpina osina mainittakoon puheet sm:t Kerttu *Antotsalo* sekä Paavo *Kitinoja*. Lisäksi esittivät sm:t A. *Simojoki* ja V. *Korpela* tervehdykset SM-leiriltä Kuortaneelta. Lopuksi puhui vieraanvarainen emäntämme meille nuorille kauniita ja innostavia sanoja. Aina väliin laulettiin SM-isku- ja marssilauluja ja juotiin kahvia.

Innostava tilaisuus loppui yhteisesti laulettuun »Valaan».

Prj.

---

kien kanssa. Hän tunsi täällä jokaisen polun ja kujanteen. Hän poikkesi kadulta erääseen kujaan ja kuuli helpotuksekseen viiden tai kuuden ratsumiehen kiitävän laukkaa ohitseen. Hän oli nyt eksyttänyt vainoojansa ja uskalsi pysähtyä vähän hengähtämään. Kylläpä hän olikin juossut!

Hän kuljeskeli varovaisesti kaupungilla välttäen partioita ja saksalaisia palkkasotureita, kunnes tapasi suomalaisia. Näiltä hän piankin sai tiedon Jaakko dela Gardien olopaikasa. Hän kiirehti sinne ja pääsi pitkän odotuksen jälkeen suojelijansa puheille.

»No, mitä nyt on tapahtunut?» Jaakko de la Gardie kysyi nähdessään Hartikan edessään.

Hartikka kertoi lyhyesti, mitä oli tapahtunut.

»Paha juttu, paha juttu», nuori ylimys toisteli Hartikan kertomuksen kuultuaan. Hän käveli pitkin askelin huoneessaan ja näytti tuumivan jotakin kiihkeästi. »Asia on nyt saanut sellaisen luonteen, että minun on kerrottava teistä herttualle. Minä en pysty teitä suojelemaan, jos saksalaiset kerkiävät ennen minua. Mutta totta maarin, teidän pelastumisenne oli oikea urotyö. Olisinpa halunnut olla sen näkemässä. Saatte uskoa, että von Mauerbruchia harmittaa, kun hän ja monta kymmentä palkkasoturia hänen ympärillään päästää yhden suomalaisen livistämään karkuun aivan nenänsä edestä.»

Nuoren upseerin silmät hehkuivat innostuksesta.

»Mutta nyt minun on lähdettävä. Parasta, että te tulette mukaan. Minä tapaan tänään myöhemmin Antti Laurinpojan. Luulenpa, että hän on äkeissään minulle, jos minä vien teidät täältä pois. Hän on ahne jokaisesta hyvästä säilästä, sehän on selvää.»

De la Gardie lähti pian talosta Hartikan ja parin ratsumiehen seuratessa häntä. He kulkivat ahtaita Tallinnan katuja Toompealle, jossa Kaarle-herttua asui eräässä kaupungin parhaimmista taloista. Sitä pidettiinkin kunnossa vain ruhtinaallisia henkilöitä varten, jotka kävivät kaupungissa.

(Jatkuu.)

Sandelsink.4 as 31
E Lahti

Emme soisi jäävän yhtään ihmistä, jolle ei olisi tarjottu tätä ainutlaatuista arpojen ostotilaisuutta.

Päävoitto 100,000

markan arvosta valtion palkinto-obligatioita tai muita arvopapereita

Heti jaetaan 12233 voittoa

ARVAN HINTA 5 mk.

Nämä 34 voittonumeroa ovat allaolevassa taulukossa ja ovat ne arvotut Helsingin kaupungin julkisen notarin virastossa. Näihin sisältyy 1 kpl. 100,000, 1 kpl. 10,000, 2 kpl. 5,000, 10 kpl. 1,000 ja 20 kpl. 500 markan arvoista voittoa.

Näitten voittojen arvot julkaistaan jouluk. 18 p:nä 1935 ja ovat ne senjälkeen perittävissä arpajaistoimistosta.

27208 60362 81688 82927 83343 87693 96687 98927 123013 133119 141084 157803 177768 182544 190280 195622 204472 224679 254864 268681 268824 281396 286553 297744 319569 328035 344318 362860 371436 392635 404051 431997 485714 497953.

ISÄNMAALLISEN KANSANLIIKKEEN KANNATUSYHDISTYS ry:n Arpajaistoimisto

Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puhelin 20 306 ja 26 404.

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.